

Regd. No. 2975

三

முரு ராமராநு ஜென் - 352

சூரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர். மஹாவிதவான்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தர் ॥ १ ॥

ஸ்ரீவியச் சந்தா கு. 25

**பேர்குளைகள் பெருந்தேவின்தூயாகச்
தீருவடிகளை சுறுக்கம்.**

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி* தாழ்வாது மின்துவர் நாம்வாழி— ஏழ்பாழுய்ய வவர்க சூரத்தவைகள் நாம்வாழி செய்யமறை நன்னூட்டே சேச்ந்து.

பிங்களவு புரட்டாசிம் அக்டோபர்

ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

குறிக்கொள்ளவேண்டிய பிழை திருத்தம்

இவ்விதமில் உயந்யாஸக சௌராக்யம் என்றாலும் கட்டுரை ஆரம்பம் செய்து “திவ்யப்ரபந்தத்திலும் சில வினாவிடைகள்” என்ற மகுடத்தின்கீழ், “இ (வினா) எந்தெந்த திவ்யதேசங்களில் எந்தெந்த அரசர்கள் திருப்பணி செய்தனர்?” இந்த வினாவின் விடையில்—“செங்கணை கோச்சோழன் சேர்ந்தது—திரு அழுந் தூரில்” என்று தவறாக அச்சிடப்பட்டுவிட்டது. இங்குச்சில வரிகள் விடுபட்டுப் போயின. இங்கு இங்கனே திருத்தவாசிக்கவேணும். (அதாவது—)

“செங்கணை கோச் சோழன் சேர்ந்தது—திருநறையூரில். (வினா) வீதிகள் தோறும் நான்கு வேதங்களும் அலையெறியுங் கடல்போல் முழங்குவது எந்த திவ்யதேசத்தில்? (விடை) “முதுநான்மறை வீதிதோறும் அலையாருங்கடல்போல் முழு குவது—திருஅழுந்தூரில்” என்று.

சந்தாதாரர்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு.

பலர் பலவாண்டுகளாக ஸ்ரீ ராமாநுஜனுக்குச் சந்தா பாக்கி செலுத்தாமலிருக்கிறார்கள். அவரவர்களுக்கு நாம் கடிதமெழுதி எச்சரிக்கை செய்வதில்லை “நம்முடைய உதவியில்லாமல் பத்திரிகை எப்படி நடைபெறும்?” என்று அவரவர்களுக்கே தோன்ற வேண்டும். இம்மாதத்தில் பலபேர்களுக்குப் பத்திரிகை அனுப்பாமல் நிறுத்தியாயிற்று. மிச்சமுள்ளவர்களுக்கும் அடுத்த மாதத்தில் நிறுத்தியாகும் அவரவர்கள் “நாங்கள் சந்தா செலுத்தியிருப்பது இன்ன தேதியில்” என்று தெரிவிக்கவேண்டும். பாக்கி யுள்ளவர்கள் பத்திரிகையை விரும்பினால் உடனே M. O. செய்யவேண்டும்.

இப்படிக்கு, மாண்ணல்.

— விசேஷ அறிவிப்பு —

நிகழும் பிங்களவாண்டு எம்பெருமானுர் திருவவதார ஸம்வத்ஸர மென்பதுமட்டு மல்லர்மஸ் *ராருமெதிராசரென வுதித்தான் வாழியே* என்று நாடோறும் வாழ்த்தப்படும் நம் மணவாளமாமுனிகளின் திருவவதார ஸம்வத்ஸரமாகவும் கருதப்படுவது உசிதமாகையாலும், நாள்து ஜூப்பசித்தினிகளில் ஆதியிலும் அந்தத்திலுமாக இரண்டு திருமூல நன்னாள் வருவவதாலும் இந்த விசேஷங்களுக்கு ஞாபகச்சின்னமாக “ஸ்ரீ மத் திருமூல நன்னாள் வருவவதாலும் இந்த விசேஷங்களுக்கு ஞாபகச்சின்னமாக” என்கிற நூல் அடியேனால் எழுதி அச்சிடப்பட்டு, முதலில் திருவயிந்திரபுரம் மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதியிலும், பிறகு தேவப்பெருமாள் தேவஸ்தான மாமுனிகள் ஸன்னிதியிலும் அரங்கேற்றம் செய்விக்கப்படும். இந்தநூலைப் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தஸாரம் என்றும், ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸுக்திலாரம் என்றும் வழங்கத்தகும். இங்கனம்.

P. B. அண்ணங்காசாரியர், (பத்ராதியர்)

ஷ்ரீ ராமாநுஜன் 352

ஆசிரியர்:

மஹாமஹி மோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 30

பிங்களங்கு புரட்டாசிமீ

5-10-1977

பகுதி-4

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸத்ஸப்ப்ரதாய ஸபை - மாநாரா

அன்புடையீர்! மேலே குறித்த ஸபையின் நாற்பத்தெட்டாவது ஆண்டுவிழா அழைப்பிதழ் (20-9-77) இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. மதுரையில் வாழும் ஸ்ரீமதுபயவே, வித்வான், R. ரங்கராஜப்யங்கார் M. A. நமது நெடுநாளைய நண்பர் அன்பார்ந்த கட்டத்துடன் இவ்வழைப்பிதழை நமக்கு அனுப்பியுள்ளார். சிலபலவாண்டு கட்கு முன்பு மதுரையில் ஸ்ரீ உவே. மநீஷி மாந்ய. R. நரசிம்ஹப்யங்கார் ஸ்வாமி, S. ஸாந்தரராஜப்யங்கார் ஸ்வாமி முதலான பிரமுகர்கள் வாழ்ந்தகாலத்தில் மேலே குறித்த ஸபை வெது சிறப்பாக நடைபெற்றுவந்தது. வருஷாந்தக் கொண்டாட்டமாக மஹாஸபை ஆண்டுதோறும் தவரூமல் நடைபெற்று வந்தது. ஏறக் குறைய டுப்பது வருஷங்காலம் அதில் நாம் இடையருது அங்வயித்து வந்தோம். அதற்கு ப்ரவர்த்தகர்களாயிருந்த மஹநீயர்கள் திருநாடலங்கரித்த பின்பு மேற்கொண்டு விசேஷவைபவமாக நடைபெறுவிட்டாலும் உள்ளுர் வித்வான்களைக் கொண்டு ஒருவாறு நடத்தப்பட்டே வருவதாக நாம் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். இப்போது நாற்பத்தெட்டாவதாண்டு விழா வார்ஷிகமஹோத்ஸவம்] நிகழும் புரட்டாசி மீட 18, 19 4-5-10-77) தேதிகளில் மதுரை சூடலமூகர் ஸன்னிதி தெற்குப் பிராகார மண்டபத் தில் நடைபெறுமென்றும், அப்போது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான மஹாவித்வான்களின் உபந் யாலங்கள் காலை மாலைகளின் நடைபெறுமென்றும் அறிவிக்கப் பட்டிருப்பது கண்டு நாம் மகிழ்ச்சியின் எல்லைநிலத்தில் நிற்கிறோம். ஸபாநிர்வாஹுகர்கள் நமது வருகையையும் மங்களாசாஸனத்தைபும் கோரியிருக்கின்றனர் மேற்கொண்டு நடைபெறுமென்றும், மங்களாசாஸனத்தைபும் கோரியிருக்கின்றனர் மேற்கொண்டு நடைபெறுமென்றும், இவை அன்றைய ஸபையில் கொள்வதுடன் சில உபந்யாஸங்களையும் உபஹரிக்கிறோம். இவை அன்றைய ஸபையில் கொள்வதுடன் செவிசாத்தப்படுமென்று நம்புக்கிறோம்.

மங்களாசாஸனம்

(வெண்டா) சக்சம் பிரதாயச் சாரப் பொருள்களைலாம் நிச்சலுமே நீடியி நின்றுவலவு-அச்சதனார் ஆணையினால் ஆரியர்கள், ஆரம்பஞ் செய்யுமிது நீணிலத்திற் கேய்ந்த நிதி.

2. தென்மதுரை மாநகர்வாழ் தென்னு சிரியர்தம் நன்முயற்சி நன்கு நலம்பெறவே-நன்மதிசேர் நாவலர்கள் நாடோறும் நல்லுவரைகள் நன்களிக்கக் கோவலனுர் கூரருளைக் கூறு.

மங்களாசாஸனத்தைப்பற்றி ஓர் சொற்பொழிவு P. B. A.

மங்களாசாஸன மென்கிற சொல் ஸ்ரீவைஷணவ ஸம்பிரதாயத்தில் தனிச்சிறப்பு விடந்தது. ஸ்ரீராமாயணம் முழுவதும் மங்களாசாஸன மயமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்ரீராமாயணம் பிரவசனம் செய்யும் ஸ்ரீவைஷணவேதரர்களின் வாக்கில் மங்களாசாஸன மென்கிற சொல்லை விசேஷமாகக் காண்பதறிது. மணவாள மா மனிகள் உபதேசரத் தினமாலையில்—“மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள், தங்களார்வத்தளவு தானன்றிப்-பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்துரப் பட்டர்பிரான் பெற்றுன், பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.” என்றாரிச்செய்தபடி மங்களாசாஸனத்தில் முதல் ஸ்தானம் பெற்றிருப்பவர் பெரியாழ்வாராதலாலும், அவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனம் தொடங்கியது இம்மாநகரிலாதலாலும் ஈண்டு மங்களாசாஸனத்தின் மாண்பையும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் அது பொலிந்தோங்குமிடங்களையும்பற்றி விண்ணணப்பம் செய்ய விரும்புகிறோம்.

மங்களாசாஸனமென்பது பர்யாயத: ஆசீர்வாதமென்றபடியாம். பெரியார் சிறியார் களுக்கு ஆசி கூறுவதுண்டேயல்லது, சிறியார் பெரியார்க்கு ஆசி கூறுவதென்பது அஸம்பாவிதம். பெரியார்களில் *வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்* என்று ஒதுப் பட்ட பரமபுருஷனிற்காட்டில் வேறு பெரியார் இல்லை. *மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்குந் தேவா வோ!* என்று போற்றப்படும் அப்பரமபுருஷனுக்கு நாம் மங்களாசாஸனம் செய்வதென்பது [ஆசிகூறுவதென்பது] ஸ்வருபத்திற்குச் சேருமா? என்பதை முந்துறுமுன்னம் ஆலோசிக்கவேண்டும். இன்று புதிதாக நாம் ஆலோசிக்க வேண்டுமோ? *ஸர்வஜ்ஞலோக குருநிர்மித மார்ய போக்யம் வந்தே ஸதா வசநடுஷண திவ்ய ஶாஸ்தரம்* என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீ வசநடுஷண திவ்ய ஶாஸ்தரத்தில் அருளியவற்றை, மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவிச் சிறிது விவரித்து விஷ்ணுராபிப்பது கேள்வீர்.

மங்களாசாஸனமாவது — அமங்களமொன்றும் நேராதபடி மங்கலம் தழைத் தோங்கவேணுமென்று ஆசாஸிப்பதேயாம். அமங்கலங்கள் புதுவதற்கு ப்ரஸக்தியுள்ளது மூமைப்போன்ற அற்பர்களிடத்தேயல்லது. எல்லாருடைய அமங்கலங்களையும் போக்கியருள வல்லவனும், மங்கலமே வடிவெடுத்தவனுமான எம்பெருமான் பக்கலில் அமங்கலம் புதுவதற்கு அற்பும் அவகாசமில்லையே. அவனே ஸர்வரக்களென்று புகழிப்பற்றவன்; அவனிடத்தில் நாம் ரகசை பெறத் தகுந்தவர்களேயொழிய, அவனை ரகசிக்க நாம் நெஞ்சாலும் நினைக்கத்தகாதே-என்று சங்கிக்க நேரும். கேண்மின்;

எம்பெருமான் ஸர்வரக்கணன்பதும் அவனுக்கு எவ்விதமான் ஆபத்தும் அமங்கலமும் நேராதென்பதும் உண்மையே. ஒருவரிடத்தில் நமக்கு உள்ளத்துள் ஹாறிய அன்பு இருக்குமானால் அவ்வன்பு என்னென்ன செய்விக்குமென்பதை நாமறியோம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்நேஹஸ்பத்ப்ரயோகம் பண்ணினார் ஸ்வாமி எம்பெருமானார். அவ்விடத்தில் சுருதப்ரகாசிகாபட்டர் வியாக்கியானம் செய்தருளினார்—

“ஸம்பந்தவிஶேஷாந்விதேஷா பீதி: ஸ்நேஹ;”

யஸ்ய விபாகா: — அஸ்தாநபயஶங்கித்வம்,

தோஷாநவபாஸ: தோஷே குணத்வபுத்தி: இத்யாதய:” என்று.

அன்பு முற்றமுற்ற. அஸ்தானத்தில் பயஶங்கையும் குற்றம் கண்ணில் படர்மையும் குற்றத்தையே நற்றமாகக்கொள்ளும் பான்மையுமின்டாம் என்றபடி. இது உலகத்தில் ஸாமான்யமாக உண்டாகக்கூடியது. ஆபாஸ விஷயங்களிலேயே அன்பு பூண்டிருக்கிற நம்போல்வாருடைய அறப மதியைக்கொண்டு இதன் தத்துவத்தை உணர முடியாது. யசோதைப்பிராட்டிக்கு, கண்ணன் ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம் என்னு முணர்ச்சி யிருக்கச்செய்தேபும் “காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணு ! உன்னைத்தனியேபோய் எங்குந் திரிதி” என்று மாய்க்கிறானவன். *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணத்தவமான நம்மாழ்வாரும் கண்ணனை உள்ள படி அறிந்திருக்கக்செய்தேபும். *அவத்தங்கள் விளையும் என்சொற்கொள் அந்தோ! ஆழுமென்னாருயிர் ஆன்பின்போகேல்* என்று கோபீதாதாதமியபாவஜையில் பேசுகிறார். இந்திலத்தில் கதை இருக்கட்டும்; திருநாட்டிஸ் கதை கேளுங்கள். *ஆங்காரவாரமது கேட்டு. அழலுமிழும் பூங்காரரவு* என்கிறுர் திருமழிசைப்பிரான். “ஹாவ! ஹாவ! ஹாவ!” என்று ஸாமகோஷம் நடைபெறு மிடத்தில் யாரால் என்ன அபாயம் நேரக்கூடும்? *ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாநபலைகதாமநி* என்று புகழப்பட்ட ஞானநிதியரான திருவனந்தாழ்வானன் ரே ஸாமகோஷத்தை அரக்கரசரர்போல்வாருடைய ஆரவாரமாக மருண்டு அழல் உமிழ்கிறன்.

பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ந கோஸத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை வருணிக்கும் சுலோகத்தில் திருநாட்டுக்கு [அயயு] என்று ஒரு விஶேஷணமிட்டார். அஞ்சவேண்டாத நிலம் என்று தாற்பரியம். எதனால் அஞ்சவேண்டாத இடம் என்று தாமே கேட்டுக்கொண்டு “ஸ்நேஹாத் அஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபி: சார்வகசக்ராஸி முக்க்கை: அபயம்” என்றார்வி செய்துளர். இவ்விஷயத்தை இன்னும் பன்னியிருக்க பகவத்விஷயகமான ஸ்நேஹாத்தைக் கணவிலுங் கண்டறியாத நாம் அதிகாரிகளல்லோம் என்று நிற்போம்

— ஸ்ரீராமாயணத்தில் மங்களாசாஸனங்கள் காணுமிடங்கள் —

1. வீச்வா மித்ர முனிவன். தனது வேள்வியைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும்பொருட்டுத் தயரதமன்னவனிடம்வந்து *அஹும் வேதமி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்* என்று உண்மையாகவே சொல்லி [ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை] அழைத்துக்கொண்டு போகாநிற்கக்செய்தே தாடகை வந்து அட்டஹாஸம் செய்ய, தாசரதிகளின் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டுகலங்கி என்னாகுமோ! என்றஞ்சி *வீச்வா மித்ரஸ் து ப்ரஹ்மர்ஷி: ஹாங்காரேண அபிப்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவுயோரஸ்து

ஐயஞ்சைவ அப்யபாஷத* என்கிறபடியே தான் முன்னே நின்று அவனை ஹங்கரித்து தாசரதிகளுக்கு ஒரு தீங்கும் வாராதபடி மங்களாசாஸனம் பண்ணி ஞன்.

2. ஸ்ரீ ஐநகராஜன்: பெருமளுக்குப் பிராட்டியைக் கண்ணிகாதானம் பண்ணிக்கொடுக்கிற வேந்தர் தலைவனுடை சனகராசன் *இயம் ஸ்தா மம ஸாதா ஸஹ தர்மசீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம்* என்று சொல்லாதின்று இவருடைய அழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையுங் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக்கு ஒரு அவத்யம் வாராதொழிய வேணுமென்று (*பாணிம் க்ருஹஸீஷ்வ பாணிநா*) என்பதற்கு முன்னே *பத்ரம் தே* என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி ஞன்.

3. தசரதசக்ரவர்த்தி: பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து திருவயோத்திக் கெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் ‘என் வில்வலி கண்டுபோ’ வென்று எதிர்வந்தவாறே பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை நன்கறிந்திருக்கச் செய்தேயும் இவருடைய இளமையையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே கண்டஞ்சி, தான் முன்னே போடிச்சென்று *பாலாநாம் மம புத்ரானும் அபயம் தாதுமர்ஹுளி* என்று சொல்லி அவனை ஶரணமடைந்து, பின்னையும் அப்பரசுராமன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு உயிரிழுந்திருந்து அவன் தோற்று மீண்டு போன்னே கேட்டபின்பு *புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸாதாந் ஆத்மா நமேவ ச* என்று தானும் பின்னோக்கனும் மறுபிறவி பிறந்தாராக நினைத்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

4. ஐநகராஜன் திருமகள்: பெருமாள் யுவராஜை பட்டாபிஷேகம் கொண்டஞ்சுவதற்காக திவ்யாலங்காரங்கள் கொண்டு சக்ரவர்த்தியின், மாளிகைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது பிராட்டி இவரழுகிலே தோற்று ‘இதுக்கு என்வருகிறதோ’ வென்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி *பதிலைம்மாநிதா ஸ்தாபர்த்தாரம் அவிதேசாணு* ஆத்வாரம் அநுவங்ராஜை மங்களாந்யபிதத்யதீ* என்று திருவாசலளவும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு பின் சென்று *பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணைம் பாது தே யமः, வருணா: பச்சிமாமாஸாம் தநதஸ்து உத்தராம் திஶம* என்று திக்பாலகர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பெருமாளுடைய பெருமையை நன்கறிந்தவளான பிராட்டியின் செய்கை இது.

5. அயோத்யாவாஸி ஐநங்கள்: அயோத்யாவாஸி ஐநங்களில் பெருமாள் பெருமையை உணராதாரொருவரில்லை; அப்படி யிருந்தும் *ஸ்த்ரியோ வருத்தாஸ் தருண்யச் சஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:, ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ் யார்த்தே யஸஸ்விந: என்னும்படி சிறுமிகள் யுவதிகள் கிழவிகள் உட்பட யாவரும் காலையும் மாலையும் ஸகலதேவதைகளையும் தொழுது ‘எங்களிராமனுக்கு ஓர் அவத்யமும் விளையாதிருக்கவேணும்’ என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு வந்தார்களேன்றது. [யஸஸ்விந: என்றது—இராமபிரானுக்கு இட்ட விஶோஷனம். அகில ஹேய பரத்யநீகனென்றும், மஹாவீரனென்றும் ஸகல ஐகத்ரக்ஷகனென்றும் புகழ்படைத்த பெருமாள் விஷயத்திலே இப்படி கலங்கினார்களென்கை.

6. தண்டகாராண்யவாஸி காவனா மஹர்வதிகள் : “நாம் படுகிற கிலேஃ ஸங்களை யெல்லாம் போக்கவல்லவர் இவரே” என்று நன்கறிந்துள்ள

தண்டகாரண்ய வாளிகளான முனிவர்கள் *தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரினா:, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: பரத்யக்ருஹ்ணாந் த்ருட்வரதா: * என்னும் படி மங்களாஸாஸநத்திலே ஊன்றினர்களாயிற்று. அதன் காரணத்தை வாஸ்மீகி பகவான் *நூபஸும்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌக்ரைதாம். தத்ருஷார் ஸீஸ்மி தாகாரா: ராமஸ்ய வந்சாரினா: * என்கிற சுலோகத்தினால் வெளியிட்டார். இவ்விடத் திலே “ஓருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவமுகு படுத்தும்பாடாயிற்று இது” என்கிற ஸ்ரீவசனஷ்டுஷ்ண குர்ஜீன அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

7. பெரியவுடையார் (ஜடாயுமஹாராஜர்). இவ்விஷயம் சிறிது விவரித்து உணர்த்தவேண்டியதாகிறது. திருவடி இலங்கையிற் புகுந்து பிராட்டியைக் கண்டவுடனே *துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹ்நோ யத் அந்யா ப்ரபு:, தாரயத்யாத் மநோ தேஹும் ந ஸோகேநாவளீததி [இராகவன் இப்படிப்பட்ட பிராட்டியைப் பிரிந்தும் சடக்கென கோதாவரியில் விழுந்து படியாதே உயிர்தரித்திருப்பது எதனுலே! தேஹும் தன்னடையே போகவேணுமே! அப்படி போகாமலிருப்பது ஏனேனுமே! என்று வியந்து பேசினார். நம் முதலிகள் இதைப்பற்றி அராய்ச்சி செய்கையில். ஆரண்ய காண்டத்திலுள்ள ஜடாயுமஹாராஜரின் ஒரு வார்த்தையைக் கொண்டு ஸமாதானம் பண்ணினார்கள். அதாவது. பஞ்சவடியிலே பெருமான் பிராட்டியைப் பிரிந்து அங்கு மிங்கும் தேடிக்கொண்டு வகுகிறுபடியைக் கண்ட ஜடாயுமஹாராஜர். *யாமோஷதி மிவ ஆடுஷ்மந்! அந்வேஷலி மஹாவநே. ஸா தேவீ மம ச ப்ராணே: ராவணேந உபயம் ஹ்ருதம்* என்றார். இதில் ராம! என்று ஸம்போதியாதே ஆயஸ்டர்! என்று ஸம்போதனமுள்ளது. பெருமான் அப்போது படுகிற துயரத்தைக்கண்டு இதனால் இவர்க்கு தேஹுவியோகம் நேர்ந்து விடுமோ! என்று ஜடாயுவுக்கு அதிஶங்கை தோன்றினபடியால் அப்படி ஒன்றும் நேராதபடிக்கு ஆயஸ்டர்! என்று மங்களாஸாஸனம் பண்ணினார்கள். இது பற்றியே அவர்க்குப் பெரியவுடையார்’ என்று திருநாமமாயிற்று. [பெரியாழ்வாரென்றது போல.] பிராட்டியின் வியோகத்தில் பெருமான் உயிர்தரித்திருந்த தற்குக் காரணம் ஜடாயுமஹாராஜரின் ஆசீர்வாதமே யென்றுயிற்று நம் முதலிகள் நிவஷியிப்பது. மற்று முள்ளாருடைய மங்களாஸாஸனத்திற்காட்டில் இவருடைய மங்களாஸாஸனமே மிக மேம்பட்டதென்றுணர்க.

8. திருவடி [அனுமன்]. பம்பைக் கரையிலே எழுந்தருளாநின்ற பெருமாளை முதன் முதலாகக் கண்ட திருவடி, *ஆயதாச் ச ஸாவ்ருத்தாச் ச பாஹுவ: பரி கோபமா:, ஸவ்புஷன புஷ்டார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விடுஷிதா: ?* என்றார் கணையங்கள் போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களின் மிடுக்கைக் கண்டு நமக்கிவர் ரகஷகராகக் குறையில்லை, என்றெண்ணியிருக்கச் செய்தேயும் அவற்றினமுகைக் கண்டு ஈடுபட்டு பிறர் கண்ணொச்சில் படில் செய்வதென்று? என்று அதிஶங்கைபண்ணி, திருவாபரணங்களாலே திருத்தோளமுகை மறைத்திட்டு வையாதே இப்படி வெளியிடலாகுமோ வென்று வயிறு பிடித்துப் பேசினமை காண்க.

9. ஸாக்ரீவமஹாராஜர். வாலிவதம் முதலியவற்றுலே பெருமானுடைய சக்தி விஶேஷத்தை நன்கு கண்டறிந்தவர் ஸாக்ரீவ மஹாராஜர்: இவர் கலங்கினது

மிகமிக ஆச்சரியம். விபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாக வந்து தோற்றின போது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதச் சதுரப்பில் ஸஹ ராகஷஸை, ராகஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶயः* என்று நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலியும் முகத்தாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிக்க வருகிறுனிவென்று நிச்சயித்து முதலி களுக்குக் காட்டி* வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைவஸ் ஸஹ ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷணः* என்று ராவணஸம்பந்தத்தையே பார்த்து (அவனுடைய ஶரணைகதியை ஒன்றுகமதியாதே) இவளைச் சித்ரவதம் பண்ணவேணு மென்றும், இவளை அங்கீகரிக்கவே கூடாதென்று ஒருநிலை நின்றும் படாதபாடும் பட்டது. இவனுலே பெருமாஞ்சுக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ? என்னுமதியங்கையினை வல்லவோ? [இங்கே கம்பராமாயணச் செய்புளொன்று நினைக்கத்தக்கது. அதாவது] *ஆதலால் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம், ஈதலே கடப்பாடென்பது இயம் பினீர் என்பால் வைத்த, காதலால் இனி வேற்றன்னைக் கடவுதென? கதிரோன்மெந்த! கோதிலா தவளை நீயே எனவயிற்கொண்டி யென்றுன்* என்று சுக்கிளீவளை நேரக்கிப் பெருமாள் அருளிச்செய்வதாக இட்ட செய்யுளில் என்பால்வைந்த காதலால்' என்றது உயிரானவார்த்தை. குஹப்பெருமாஞ்சும் பரத்வாஜ முனிவரும் பரதாழ்வானிடத்தில் அதிரங்கை கொண்டதற்கும் இதுவே காரணம். (இவ்வளவில் நிற்போமிப்போது.)

உபந்யாஸக ஸௌபாங்யம் P. B. A.

அங்காங்கு உபந்யாஸங்கள் செய்து புகழும் பொருளும் படைக்கவேணு மென்கிற குதுவறவங் கொண்ட சிலர் அதற்காக என்னென்ன ஸாதனங்கள் ஸம்பாதிக்க வேணு மென்று நமக்கெழுதிக் கேட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நமக்கு மிகவும் ஆப்தர் களாயிருந்தபடியாலே அவர்களுக்கு நாம் தெரிவித்தோம்- ஆங்காங்கு உபந்யாஸங்கள் செய்து வருகின்ற சிலவித்வான்களின் திருநாமங்களைக் குறிப்பிட்டு. அன்னவர்களின் உபந்யாஸ கோஷ்டிகளில் அடிக்கடி அங்வயித்துக் கொண்டேயிருந்தால் நாளைடலில் உபந்யாஸங்கதி உண்டாகி அது அ விவிருத்தியு மலடியும்; அது தவிர நம்புடைய டூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களில் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள இதிஹாஸ புராணதி ப்ரமாணவசனங்களைச் சிந்தனை செய்து கண்டபாட மாக்கிக் கொள்வதும் மிக முக்கியம்-என்று தெரிவித்திருந்தோம். இதிஹாஸ புராணதி ப்ரமாண வசனங்களை எவ்விதமாகக் கண்டஸ்தமாக்கிக் கொள்ள வேணு மென்பதை உபந்யாஸருசி புடையா ரெல்லாரும் நன்கு தெரிந்து கொள்வதற்காக இங்குச் சில வினாக்களும் விடைகளுமாக வெளியிடுகிறோம்.

ஸ்ரீராமாயணதிகளில் சில கேள்விகளும் உடனுக்குடனே பதில்களும் வரையப் படுகின்றன. விடைகளை வெளியிடாமல் வினாக்களை மட்டும் வெளியிட்டு வைத்தால் அது வித்வான்களைப் பரீக்ஷிப்பது போல் தோன்றும். தவிர, அதனால் பல்லென்றும் கண்ட தாகாது; ஆகவே வினாக்களையும் விடைகளை பும் வெளியிடுகிறோம். இப்படி பல நூற்றுக்கணக்கானவினாக்கள் தோன்றினால் உடனுக்குடனே விடையிறுக்கும் படியான ஈக்தி பெறுவதற்கு ப்ரமாண வசனங்கள் பலவற்றிலும் உபஸ்திதி ஸம்பாதிக்கவேணு மென்பது அடியேனுடைய அபிஸந்தி. இந்த வினாவிடைகள் நீண்டகாலம் தொடரும்.

இனி வினாக்களும் விடைகளும் காணவினா

1 (வினா.) *உபஸ்தித: எங்கேவருகிறது? உபஸ்திதம் எங்கே வருகிறது?

(விடை) அரண்யத்தில் இளையபெருமாள் சமைத்த பர்ணாசாலையில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற பெருமாளிடம் முறையிட்டுக் கொள்வதற்காகத் திரண்டுவந்த மஹர்ஷிகளை நோக்கி மிக்க வெட்கத்துடனே வார்த்தையாடத் தொடங்கின பெருமாள் *ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுஸா. யதீத்ருஷை ரஹம் விப்ரை: உபஸ்தேயை ருபஸ்தித: * என்றார். இங்கு உபஸ்தித: என்பதைக் காணலாம். (2) பெருமாள் கடற் கரையிலெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அவரை அடைக்கலம் புகவந்த விபீஷணையும் வான் ஸாக்ரீவாதிகளான வானர முதலிகளைநோக்கி *நிவேதயத மாம் கஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம், ஸர்வலோகாரண்யாய ராகவாய மஹாத்மனே* என்றான். இங்கு உபஸ்தித மென்றுள்ளது. ஸதோதர ரத்நத்தில் * பஸ்திதம் தேந புரோ கருத்மதா*

2 (வினா.) பெருமானுடைய பாஹுவைப்பற்றி ஏகவசனமாகச் சொல்லீயிருப்பது எங்கே? தவிவசனமாகச் சொல்லியிருப்பது எங்கே? பஹுவசனமாகச் சொல்லி யிருப்பது எங்கே? ஸ்ரீராமாயணத்துக்குள்ளேயே காட்டவேணும்.

(விடை) பெருமாள் கடலைக்கடந்து இலங்கை செல்வதற்காக வருணனை வழி வேண்டிக் கடற்கரையிலே சயனித்தருளின படியைச் சொல்லா நின்ற வான் மீகிழுனி வர் *பாஹும் புஜக போகாபம் உபதாயாரி ஸுதந: அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதி சிச்யே மஹோததே: * என்றார். இங்கு (பாஹும்) என்று ஏகவசனம் உ வனத் திலே செல்லா நின்ற பிராட்டி யானை சிங்கம் புவி முதலான துஷ்டஜந்துக்களைக் கண்டு சிறிதும் அஞ்சவில்லை—என்று சொல்லுமிடத்து *கஜம் வா வீக்ஷய ஸிம்ஹும் வா வ்யாக்ரம் வாபி வராங்கநா. நாஹாரயதி:ஸம்த்ராஸம் பாஹு ராமஸ்ய ஸம்சரிதா* என்றது. இங்கு (பாஹு) என்று தவிவசன முள்ளது. (3. பம்பைக்கரையிலே பெருமாளைக் கண்டதிருவத *ஆயதாச் சஸாவ்ருத்தாச்ச பாஹுவ: பரிகோபமா:ஸர்வதூஷண பூஷார் ஹா: கிமர்த்தம் ந விடுஷிதா:?:* என்றார். இங்கு (பாஹுவ: என்று பஹுவசனமுள்ளது.

3. (வினா) *ரூபஸம்* என்பது ஓரிடத்தில் வருகிறதா? இரண்டிடத்தில் வருகிறதா?

(விடை) இரண்டிடங்களில்வருகிறது. (1)பெருமானுடைய வடிவமுகைக்கண்டு வன வரலாகிள் விஸ்மயப்பட்டார்களென்று சொல்லு ரிடத்து *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸாவேஷதாம். தத்ருசுர் விஸ்மிதாகாரா: ராமஸ்ய வநசாரிணை: * என்பதோரிடம். (2) தாசரதிகளால் தனக்கு நேர்ந்த,அங்கபங்கத்தை முறையிடுகிற சூர்ப்பணைகை *தருணைள ரூபஸம்பந்தென ஸாகுமாரெள மஹாபலெள* என்று வாய் ஒயாமல் சொல்லிக் கொண்டு போசிறுளே..அது இரண்டாமிடம். எதற்கு? (ரூபஸம்) என்பதற்கு. இது துக்கட்டா கேள்வி:

4 (வினா) *ஸர்வதூதாநம்* எங்கே? *ஸர்வதூதேஷ* எங்கே? *ஸர்வதூதாநி*. எங்கே? *ஸர்வதூதாநாம்* எங்கே?

(விடை) 1 பெருமானுடைய அபயப்ரதாந சலோகமான *ஸக்ருதேவ ப்ரபந் தாய* சலோகத்தில்—‘ஸர்வதூதேப்ய:’. (2) உபக்ரமே வால்மீகி நாரத ஸம்வாதத்தில்

ஸர்வதேஷா கோஹிதः (3) பகவத்கீதை 18-61 *ப்ராமயந ஸர்வதூநாநி* (4) அதிலேயே பூர்வார்த்தம்—*கச்வரஸ் ஸர்வதூநாம* (*ஸர்வதூநாநியும் *ஸர்வதேஷாவும் கீதையில் அதிகம்.)

5 (வினா) ‘பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள்’ என்று மூலமிருக்க, ‘பாராதே போனார்கள்’ என்று பொருள்பணித்திருப்பதெங்கே? சொல்லமுடியுமா?

(விடை) ஏன் முடியாது? சொல்லுகிறேன். தசரத சக்ரவர்த்தி துஞ்சின செய்தியைப் பரதாழ்வானுக்கு அறிவிக்கப் புறப்பட்டுச் சென்ற தூதுவர் விரைந்து சென்றதைச் சொல்லும் முனிவர் “ஸராமஸி ச ஸாபுல்லாநி நதீச்ச விமலோதகா: நிர்க்கமாணுஸ் தே ஜக்மு: தூதா: கார்யவசாத் த்ருதம்* (அயோ.) 68-14) என்றார். இதில் (நிர்க்கமாணு: ஜக்மு:) என்றதற்குப் ‘பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள். என்று தான் மொருள். ஆயினும் மருமதிந்த நம்பிள்ளை திருவாய்மொழியில் (5-1-7) *ஓரு வண்ணாஞ் சென்றுபுக்கு எனக்கொன்றுறரவொன்கினியே* என்றவிடத்து ஈட்டில் இந்த சலோகத்தை யெடுத்து “பாராதே போனார்களென்கை” என்று பணித்தது அற்புதம்! அற்புதம்!! என்னத்தகும். இதைப்பற்றின விரிவு அந்யத்ர.

6 (வினா) *மத்பாபமோதர் நிமித்தமாவத்* என்பது யாருடைய வாக்கியம்? எங்குள்ளது? சொல்ல முடியுமா?

(விடை) *ந மந்தராயா ந ச மரதுரஸ்யா தோஷோ ந ராஜ்ஞோ ந ச ராக வஸ்ய, மத்பாபமோதர் நிமித்தமாவித் வந்பரவேசே ரகுநந்தநஸ்ய* என்பது பூர்ண சலோகம் இது பரதாழ்வானுடைய வாக்கியம். ஆனால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிடையாது. ஆசாரியர்கள் உதாஹரிக்கக் காணுமித்தனை.(திருப்பாவை 15*நானேதானுயிருக்.

7 (வினா) சேதநனுடைய ஸ்மரணமெப்போது? பரமாத்மாவினுடையஸ்மரணமெப்போது? சொல்லமுடியுமா? இது ஸ்ரீராமாயணத்திற் கேள்வியன்று.

(விடை) வராஹஶரமச்லோகத்தை உட்கொண்ட கேள்வியென்பதறிவேன் *ஸ்திதே மநஸி ஸூஸ்வஸ்தே சௌரே ஸதி யோ நர: தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வருபஞ்ச மாமஜம்: ததஸ் தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்திபம். அஹும் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாமி கதிம் * என்னுமிந்த வராஹஶரமச்லோகத்தில் முந் தின சலோகத்தில் சேதநனுடைய ஸ்மரணமும். பிந்தினசலோகத்தில் ஈச்வரனுடைய ஸ்மரணமும் காண்க.

8 (வினா) *த்வயா ஸஹ* எக்கே? *மயா ஸஹ* எங்கே? *தயா ஸஹ* எங்கே?

(விடை) (1) வந்பரயரணத்திற்கு முன்பு பெருமாளிடம் பிராட்டி வரார்த்தை—*யஸ் தவயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயாவிநா* (2) பிறகு சித்திர சூடத்தாழ்வரையில் பெருமாள் பிராட்டி யோடு உசாவுகையில் *வைதேஹி! ரமஸே கச்சித? சித்ரசூடே மயா ஸஹ* என்றுள்ளது. (3) ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் *தயாஸஹா ஸீநமநந்த போகிநி.....* ஆளவந்தார்.

9 (வினா) மநஸை சலமென்றது யார்? சஞ்சலமென்றது யார்?

(விடை) இது பகவத்கீதையிற் கேள்வியென்று நினைக்கிறேன். (1) (கீதை— 5-34) *சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண! பரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹும் நிக்ரஹும்

மந்யே வாயோவிவ ஸாதுஷ்கரம்* என்றுன் அர்ஜுனன். அதுகேட்ட கண்ணன் அஸ்சயம் மஹாபாஹோ! மனோ தூநிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸெந து கெளந்தேய! வைராக்யேண ச க்ருஹயதே* என்றுன்.

10 (வினா) ஸௌம்யசகஷாஸ்ஸெங்கே? திவ்யசகஷாஸ்ஸெங்கே? சொல்லவேணும்.

(விடை) (1) சக்ரவர்த்தி திருமகன் சபரியின் ஆச்சரமத்திற்கு எழுந்தருளின் போது அவன் சொன்னவார்த்தை—‘சகஷாஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந!’. என்று. இங்கு ஸௌம்யசகஷாஸ்ஸா. (2) கீதையில் கண்ணபிரான் அர்ஜுநனுக்கு விச்வஞபம் காட்டுவதற்குமின்னே :திவ்யம் ததாமி தே சகஷா: பச்ய மே யோகமைச் வரம்* என்றுன். இங்கு திவ்ய சகஷாஸ்ஸா.

11 (வினா) வாஸ்மீகிமுனிவர் இராமபிராஜை விஷ்ணுவாகவே-சொன்னது எங்கே? விஷ்ணுபோலேயென்றும், விஷ்ணுவைப் போன்றவனென்றும் சொன்னது எங்கே?

(விடை) (1) அயோத்யாகாண்ட உபக்ரமத்தில் ஸ ஹி தேவைருதீணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:, அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜூஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: என்று. இங்கு விஷ்ணுவே ராமனென்றது. (2) கோ ந்வஸ்மீந் என்று தொடங்கிக் கேள்விகள்கேட்ட வாஸ்மீகி பகவானுக்கு விடையிறுக்கின்ற நாரதமஹர்ஷியின் முகத்தால் ‘விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே* என்றும், பாலகாண்டமுடிவில் ‘தயா ஸ முகத்தால் ‘விஷ்ணுஸாத்ருச்யத்தைச் சொன்னார். ‘தத்பிந்தந்தவே ஸதி தத்கத்தபூயோ னுக்கு விஷ்ணுஸாத்ருச்யத்தைச் சொன்னார். ‘தத்பிந்தந்தவே ஸதி தத்கத்தபூயோ தர்மவத்தவம் ஸாத்ருச்யம்’ ஆகையாலே விஷ்ணுதாதாத்மயமும் விஷ்ணுதாத்ருப்யமும் இராமனுக்குச் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

12 (வினா) பிராட்டி எதைப் பார்க்கவில்லை? எதைப் பார்த்தாள்? ஒரே சலோ கத்தினால் விடை கூறவேணும்.

(விடை) *நெஷா பச்யதி ராகஷஸ்ய: நேமாந் பல்லவித்த்ரமாந், ஏகஸ்த ஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி* ராகஷஸ்ய: என்றது—ராகஷஸ்ய: என்றபடி. ஆர்ஷவ்யத்யயம். அசோகவனத்தில் திருவடி பிராட்டியைக்கண்டபோது சொன்ன வார்த்தை இது. தன்னைத் தர்ஜுன பர்த்ஸனங்கள் பண்ணி நலிகிற அரக்கிகளைப் பிராட்டி கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை; தளிரும் முறியுமாய் மனோ ஹி ரங்களாய் அங்கே சுற்று பள்ள வருகஷங்களையும் பார்ப்பதில்லை; சக்ரவர்த்தி திருமகனுரொருவரையே கட்கண்ணாலிக்கே உட்கண்ணாலில் பாராநின்றுளொன்றை. இப்படி பார்க்கிற கண்ணைக்கொண்டுதான் திருவடி பிராட்டியைத் தெரிந்துகொண்டானென்பது நம் ஆசாரியர்களின் பணிப்பு; இதையாடியெர்றியேதான் கம்பர் *கண்டனான் கற்பினுக்கணியைக் கண்களால்* என்றுர். இங்கே (கண்களால்) என்றது—தன் கண்களால் என்றபடியன்று; பிராட்டியின் கண்களைக்கொண்டு—என்றபடி. *தஞ்சேயமளிதே என்றபடியும், பிராட்டியும், *ராமமேவாநுபச்யதி* என்னப்பட்ட உட்கண்ணையும் சேர்த்துக் (கண்களால்) என்றுர் கம்பர்.

— ஆசார்ய திவ்யஸுக்திகளில் ஒரு வினாவிடை —

(வினா) *ரகைஷகதீகைஷ ஸாதித்தவர் யார்? ரகைாதீகைஷ ஸாதித்தவர் யார்?

(விடை) (1) அகிலபுவநஜநம்...விநதவிவித பூதவராத ரகைஷகதீகைஷஸாதித்தவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். (2) *நமஸ் தஸ்மை கஸ்மைசந பவது நிஷ்கிருசநஜநஸ்வயம் ரகைாநீகைஷ ஸமதிக ஸமிந்தாநயஸோ’ (அபயப்ரதாந ஸாரே ஸாதித்தவர் தேசிகன்.

திவ்யாராந்தத்திலும் சாநுக்கமாகச் சில வினாவிடைகள்

(வினா) ஒன்றுமுதல் பன்னிரண்டுவரையில் லக்கங்கள்வரும் பாசுரங்களைச் சொல்லக் கூடாது. (இந்த லக்கங்களைல்லாம் ஒரேபாசுரத்தில் காட்டப்படவேணுமென்று கேள்வியின்கருத்தல்ல.)

(விடை.) *ஓன்றெனக்கருள் செய்யவணர்த்தலுற்றேனே* இரண்டு பாடும் தலூங்கா புடைபெயரா எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே *மூன்றடி நிமிர்த்து மூன்றினில் தோன்றி மூன்றினில் மூன்றுருவானேன்* *நான்கு முகத்தான் நின்னுந்தி முதல்* *ஐந்தினேடைந்தும் வல்லார்* *ஆறினேடொரு நான்குடை நெடுடிடியர்க்கள்.* துளங்கு நீண்முடி...அங்கோடு நாழிகையேழுடனிருப்ப* *எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த* *ஒன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே.* இப்பத்தும் வல்லார்*. *பதினெடு விடையருமிவரோ* பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்ட* சரிதானா?

2 (வினா) திருநாட்டில் நடக்குங்கதை எந்த ஆழ்வார்க்குத் தெரியும்? அக்கதைஞனா?

(விடை) நம்மாழ்வார்க்குத் தெரியும். “குட்டு நன்மாலைகள் துயன் வேந்தி விண்ணேர்கள் நன்னோட்டி” என்கிற திருவிருத்தப்பாசுரத்தில் அக்கதை காண்க.

3 (வினா) எந்தெந்த திவ்யதேசங்களில் எந்தெந்த அரசர்கள் திருப்பணி செய்தனர்?

[விடை] “தென்னன் தொண்டையர் கோன்-திருவல்லிக் கேண்டில்.” வயிரமேகன்-அட்ட புயகரத்தில். “பல்லவர் கோன்பணிந்தது-பரமேச்சர விண்ணனாகரத்தில் நந்தி பணிசெய்தது-நந்தி புரவிண்ணகாத்தில்.” செங்கணைன் கோச்சோழன் சேர்ந்தது-திரு அழுந்தூரில். [“திருவுடைமண்ணரைக் காணில் திருமாலைக்கண்டேனே யென்னும் என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்கு இத்தகைய மண்ணர்களே இலக்கானவர்கள்.]

4 [வினா.] எம்பெருமான் விஷயமல்லாத கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு அருளிச் செயல் நடுவே சேர்ந்தது எங்கனம்?

[விடை] உபதேசரத்தின மாலையில் மணவாள மாழுனிகள் *வாய்த்த திருமந் திரத்தின் மத்திமாம் பதம்போல். சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை-ஆர்த்த புகழாரியர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல்நடுவே சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து* என்றாருளிச் செய்திருப்பது காண்க.

5 [வினா.] புருஷாரத்தங்களைக் கணக்கிடுகையில் ‘தர்மாரத்தகாமமோக்ஷங்கள்’ என்று காமத்தையுன் சேர்த்துக் கணக்கிட்டது பொருந்துமோ?

[விடை] திருவரங்கத் தழுதனூர் இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “சேமநல்வீரும் பொருநும் தருமமும், சீரிய நற்காம டி என்றிவைநான்கென்பர், நான்கினுங் கண்ணா னுக்கேயாமது காமம் அறம்பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான் வாமனன் சீலன், இராமானுசனிந்த மண்மிசையே” என்றாருளிய பாசுரத்தினால் பொருத்தமறிக.

6 [வினா.] திருவேங்கடமுடையான் யாருக்கு மந்த்ரோபதேஶம் பண்ணினார்? அதை வெளியிட்டவர் யாவர்?

[விடை] பெரிய திருமொழி 5-8-9—*துளங்கு நீண்முடி யரசர்தங்குரிசில் தொண்டை மண்ணவன் திண்டிறலொருவற்கு, உளங்கொள்ளினேடின்னாருள் சுரந்து அங்கோடு நாழிகையேழுடனிருப்ப, வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற்கருளிச் செய்த வாறடியேன்றிந்து....என்று வெளியிட்டவர் திருமங்கை மண்ணன்.....(தொடரும்)

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில்—ராமக்ருஷ்ண ஸம்வாதம்

க்ருஷ்ணன்—ராமா, இன்று ஸ்ரீராமாயணத்திகளில் சில கேள்விகள் கேட்கவிரும் புகிறேன்: கேட்கிறேன், பெருமாள் பித்ரவாக்ய பரிபாலன நிதி த்தமாகக் காட்டுக் கெழுந்தருளி சித்திரகூடத் தாழ்வரையிலே இனிது எழுந்தருளியிருந்தபோது ஸ்ரீபரதாழ் வான் அயோத்தியில் சக்ரவர்த்தியின் சரம கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றிப் பெருமாளை வணவாஸத்தில் நின்று மீட்டுத் திருவயோத்திக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போக ஸபரிவாரனுய் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்து தந்தை துஞ்சிய செய்தியைச் சொல்ல; பெருமாள் நெடும்போது மூர்ச்சித்திருந்து பிறகு உணர்ந்தருளி, பீராட்டியையும் இளையோளையும் நோக்கிக் கூறுகின்ற வார்த்தை—*எலீதே!, ம்ருதல்ஸ்தே ச்வசரா: பித்ரா ஹீநோளி லக்ஷ்மண! * என்பதாம். எலீதே! உன் மாமனூர் துஞ்சினூர்; இளையா! நீ தந்தையை இழுந்தவளுயினை என்றாயிற்று; ‘ஐயோ! நம் தகப்பனூர் துஞ்சினராமே!’ என்றனரே ராமன் கதறவேண்டும்; ‘எலீதே! ம்ருதல்ஸ்தே ச்வசரா:’ என்று, பீராட்டியை நோக்கிச் சொன்ன து ஒருவாறு பொருத்தமாகவே யிருக்கட்டும்; இளையோளை நோக்கி “பித்ரா ஹீநோளி” என்றது செவ்வைச் கேடாகவன்றேவுள்ளது; சக்ரவர்த்தி தமக்கும் தந்தையாயிருக்க பெருமாள் ‘நம் தந்தை துஞ்சினூரப்பா! என்பதன் ரே முறை; சக்ரவர்த்தியோடு தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லைபோல இங்ஙனம் பேசியது என்னே! என்று சங்கிக்கத்தக்கதாகவுள்ளதன்ரே! ராமா! இதற்கு த்ருப்திகரமாக விடைசூற வேண்டும்.

ராமன்; இதற்குச் சிலர் கூறுவதென்னவென்றால், ராமா! உனக்கு நாளை ராஜ்யம் தருகிறேனென்று சொல்லி வைத்து, காமிநியின் வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்டு உனக்கு நாடில்லை. காடுதான் போ, என்று சொல்லுவித்து இங்ஙனே கஷ்டங்களையறுபவிக்கச் செய்தவனைத் தமக்குத் தந்தையாகச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்பாமையினால் இங்ஙனே சொன்னபடி என்று; மற்றுஞ் சிலர் கூறுவதாவது. (மேலே ஆரண்யகாண்டத்தில்) இளையோன் பஞ்சவடியில் பர்ணாசாலை யமைத்த பாங்கைக் கண்டு பெருமாள் போரவுகந்தருளி *பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தர்மஜ்ஞேந ச லக்ஷ்மணா!, தவயா புத்ரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வருத்த: பிதா மம.* என்று சொல்லி. தம்முடைய தந்தை இறந்தில்லைன்றும், இளையோனே தமக்குத் தந்தையாகவுள்ளானேன்றும் சொல்லுகையாலே அதற்குச் சேர “பித்ரா ஹீநோளி லக்ஷ்மண!” என்றது மிகப் பொருத்தமேயன்று. கண்ணே! இந்த ஸமாதானங்கள் உனக்கு ருசிக்கின்றனவா? சொல்லு.

கிருஷ்ணன்:— இவ்விரண்டு ஸமாதானங்களும் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை ஏனெனில்; பெருமாளுக்குத் தந்தையின்மீது வருத்தமிருந்ததாக வைத்துச் சொல்லும் ஸமாதானம் அநுவதித்தகவும் தகாதது. சக்ரவர்த்தி துஞ்சின செய்தியைப் பரதாழ்வான் சொன்னவுடனே பெருமாள் உள்கலங்கிச் சோகித்துக்கதறியிருக்கும்படிகளீர்க்கண்டால் பித்ருபக்தியில் பெருமாள் ஈடுமெடுப்புமில்லாதவரென்பது நன்குவிளங்குமே.அன்றியும், பெருமாள் ராவண ஸம்ஹாரம் செய்து தலைக்கட்டிப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறிச் செல்லுகையில் அயோத்திமாநகர் அணித்தானவாறே ‘எலீதே! இதோ நம்மூர் வந்துவிட்டது’ என்று கொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் கூறுது *ஏஷா ஸா த்ருச்யதே எலீதே! ராஜ

தாநீ பிதூர் மம* என்கிறோ; இதோ என் தகப்பனுருடைய ராஜதானி காண்கிறது பார் என்றார். தகப்பனுர் துஞ்சிப் பதினுன்கு வருஷமாகியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் அவருடைய சிந்தனையே குடிகொண்டிருக்கின்றதென்றால் அவரிடத்தில் வெறுப்பு உண்டானதாகச் சொல்லுவது ஒரு வார்த்தையோ? ஆகவே முந்தின ஸமாதானம் ஏலாது. இனிப் பிந்தின ஸமாதானமும் பொருந்தாது. “ந ஸம்வருத்த: பிதா மம’ என்னும் வர்த்தையானது ‘பித்ரா ஹீநோளி லக்ஷ்மணை!’” என்ற வார்த்தைக்கு முற்பட்டிருக்குமாகில் ஒருவாறு பொருந்து மென்னலாம். அதுவோ மிகவும் பிற்பட்டது அதைக்கொண்டு இதை ஸமர்த்திப்பது அழகியதன்று. அந்த வார்த்தை பிற்பட்டதா யிருந்தாலும் இளையபெருமாள் அநுசரராக வந்தநாள் முதலாகவே அக்கருத்து பெரு மாள் திருவுள்ளத்தில் ஊறியிருக்குமாதலால் அதைக் கொள்ளத் தட்டேல்? என்னில்; வேறு சிறந்த ஸமாதானமில்லையாகில் இந்த ஸமாதானத்தைக் கொள்ளலாம். வேறு பொருத்தமான ஸமாதானம் ராமா! உனக்குத்தோன்ற வில்லையா?

ராமன்; ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணை எல்லைதகளைத் தேவிலேற்றிக் கொணர்ந்த ஸமந்திரர் கங்கைக் கரையினின்று மீண்டு செல்லப் புறப்படும்போது இளையோளை நோக்கி அப்பா! திருத்தந்தையாரிடம் விழ்ஞாபிக்க வேண்டிய செய்தி ஏதேனுமுண்டோ? என்று கேட்க அதற்கு அவன் சீறிச் சிவந்த கண்ணனானும் *அஹும் தாவந்மஹா ராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷ்யே. ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம் ராகவ: என்றார். இங்கு அஹும். தாவத். மஹாராஜே என்று மூன்று பதமாகப் பிரிக்கலாமா யினும் *அஹுந்தாவந் மஹாராஜே என்று ஏகபதமாகவே இளையோனுக்கு விவகைத் தெருமானம் அஹுந்தை பிடித்த சக்ரவர்த்தியை நான் பிதாவாகக் கருதவில்லை யென்ற பாடி. ஏகபதமாகக் கொள்ளாமல் மூன்று பதமாகவே கொண்டாலும் இளையோனுக்குச் சக்ரவர்த்திபக்கலில் மிக்கமனவெறுப்புள்ளதென்பது இதில் நிஸ்ஸந்தேஹமாக விவாங்கும். *வன்தாளினிஜீன வணங்கி வளநகரம் தொழுதேத்த மன்னானுவான் நின்ற பெரு மாளை நெடுங்காலம் படரப்போகு’ என்ற பாயியன்றே அவன்; அவளையா நான் தந்தையாக நினைத்து ஸந்தேசம் விடுப்பது! என்று வெறுத்துரைத்தவன் ஜோயோன். பித்ருபக்தியே வடிவெடுத்த பெருமாள்திருச்செவியிலேபடுமாறு இங்ஙனேசொள்ள வார்த்தை பெருமானுக்குச் சிறிதேனும் ஸந்யமாயிருக்குமோ? இங்ஙனம் சொன்னதற்காக அப்போதே அவளைக் கண்டித்திருப்பர் பெருமாள். ஆனால் அது ஸ்ரீராமாயணத் தில் ஏறியிருக்கவில்லை. ப்ரக்ருத ஸமயத்தில் அவனுக்கு உறைக்கச் சொல்லுகிறோ *பித்ரா ஹீநோளி லக்ஷ்மணை! என்று.

கிருஷ்ணன்;—‘லக்ஷ்மணை! நம் முடைய பிதா இறந்து விட்டாரந்தோ! என்று சொல்லாமல் ‘உன்தகப்பனுரை நீ இழந்துவிட்டாய்’ என்று பெருமாள் சொன்னதற்கு இளையோன் என்ன சொன்னுளென்பதை யறிய விரும்புகிறேன்.

ராமன்; அதுகேட்ட இளையோன் பெருமானுக்கு என்ன சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்றால் அடியேன் ஏற்கெனவே *மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷ்யே* என்றும் *பிதா ச மம ராகவ: என்றும் சொன்னவனுகையாலேன்னுடைய பிதா இறக்கவில்லை காணும் என்று சொல்லி யிருக்க வேண்டும்; அப்படிச் சொல்ல வாய் திறந்திலன். ஆக, முன்னம் பித்ருபக்தி குலையநின்று பேசின இளையோனுக்கு மர்மஸ்பர்சியாகச்

சொன்ன வார்த்தை *பித்ரா ஹீநோவி லக்ஷ்மண!* என்பது என்று கொள்ள வேண்டும். இதுவே ஸங்கதமான ஸமாதானம்.

கருஷ்ணன்:—இந்தஸமாதானத்தில் த்ருப்தியடைந்தேன்; மற்றெருநவிஷயம் கேட்கிறேன். பெருமாள் விபீஷண பரிக்ரஹ ஸமயத்தில் அவனைப் பரிக்ரஹரிக்கத்தகர தென்று வாதிக்கும் வானரராஜன் விபீஷணத்தோன் மீது ஒரு பெரிய அவத்யத்தை யெடுத்துக் கூறினான்; தன்னுடன் பிறந்த ராவணன் பெரிய ஆபத்துக்குக் கொள் கலமாயிருக்குந் தருணத்தில் அவனுக்குத் துணைபுரியாதே விட்டிட்டு ஓடிவந்தவிவன விச்வஸ்நீயனானா? என்றிட்டுக் குறை கூறினான். அப்போது பெருமாளருளிச்செய்த தென்னவென்றால், *ந ஸர்வே ப்ராதரஸ் தாத! பவந்தி பரதோபமா!* என்பதாம். பரதாழ்வானுக்கு இளையான ப்ராதாக்கள் உலகிலுண்டோ? என்கை. ஸாக்ரீவ மஹா ராஜரையும் இளையோனை பும் நோக்கி இந்த வார்த்தை பணித்ததாகக் காண்டிறது. ஒழிவில் காலமெல்லா முடினுய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்து கொண்டிருக்கும்னை யோன் முன்னிலையில் இவன் முகம் கண்றும்படி இப்படியொரு வார்த்தை சொல்லத்தகு மோ? இளையோனிடத்தில் என்ன குறை கண்டு. பரதனிடத்தில் என்ன நிறைகண்டு இங்ஙனே சொன்னார் பெருமாள்? என்று கேட்கிறேன். (ராமன்)–இதற்குச் சிலர் சொல் லும் ஸமாதானமேதன்னில், ‘‘தவயா த்ரே-ன தர்மாத்மர நஸம்வருத்த: பிதாமம’’ என்று கீழே உதாஹரித்த பெருமாள் திருவாக்கின்படி இளையபெருமாளுக்கு ப்ராத்ருஸ் தானத்திற்கு மேற்பட்ட பித்ருஸ்தானம் கிடைத்திருக்கையாலே ப்ரக்ருதம் ப்ராதாக்களைப்பற்றின பேச்சில் இளையபெருமாள் புக ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே இதனால் இளையோனுக்கு முகம் கண்றுவதற்கு இடமில்லையென்கிறார்கள்.

கருஷ்ண:—இது அச்ட்டு ஸமாதானம் போல் தோன்றுகிறதுடியேனுக்கு.

ராமன்:—உண்மைவாய்ந்ததும் இன்சுவைமிக்கதுமான ஸமாதானம் இதுவன்று. பெருமாள் பரதாழ்வானைக் கொண்டாடிக் கூறியவிது எந்த கெட்டத்திலுள்ள தென்று கவனிக்கவேணும். விபீஷணன் தன் ப்ராதாவினிடத்திலே கடு நெஞ்சு கொண்டதைக் குற்றமாகக் கூறினவிடத்திலுள்ளது. ஸாக்ரீவ மஹா ராஜர்க்கும் இளையோனுக்கும் இக் குற்றம் நிரம்பியிருப்பதால் இவ்விருவரையும் தாழ்த்திப் பேசவேண்டிய எந்தர்ப்பமிது வென்றும். இக்குற்றத்திற்கு இறையேனுமிலக்காகாத பரதாழ்வானைப் புகழ்வதற்கும் இதுவே ஸமயமென்றும் திருவுள்ளாம் பற்றிய பெருமாள் வெகுசாதுரியமாக அருளிச் செய்தது இது. வாலியாகிய ப்ராதாவை என்னைக் கொண்டு மாள்வித்த ஸாக்ரீவா! நீபா இந்த வார்த்தை சொல்லுவதற்கு அதிகாரி? என்று அவனை ஏசினது ஒன்று இனி இளையோனைப் பற்றி விரிவாகத் தெரிவிக்கிறேன். பரதாழ்வான் உள்ளடங்காத ஆர்த்தி யோடே ஸபரிவாரனுய்ச் சித்திர கூடத்தேற வாராநின்றுன். அவனது சேனைகளின் ஆரவார மிகுதியைச் செவியற்ற பெருமாள் இஃது இன்னதென்று விளங்கப்பெருமல் இளையோனையழைத்து. இது இன்னதென்று தெரிந்துகொள்! என்று நியமித்தருள். அப்பு உயரவேறிப் பார்க்கையில் சேனைத் திரளோடு பரதன் வருகிறுனென்றநிந்து கொண்டு. தாயையிட்டு நாட்டை விட்டுத் துரத்தின பாவி காட்டிலும் வாழுவொட்டா மல் கொலை செய்ய வருகிறுனென்று கொண்டு அவ்வண்ணமாகவே பெருமாளிடத் திலும் விண்ணப்பம் செய்கிறுன்; *ஸர்வதா வத்ய ஏவாஸூ* பரதஸ்ய வதே

தோஷம் நாஹும் பச்யாமி ராகவு* என்று கத்துகிறுன். இந்த பிரசரணத்தில் இளையோன் பேசின பேச்சுக்கள் அநுவதிக்கவும் தகாதவை. ஆயினும் சிறிது கேள்வாமா! பரதன் ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றதோடு த்ருப்தி யடையாமல். நாம் தாயாதிகளாதாலால் நம்மால் பிறகு தனக்குக் கஷ்டமேதேனும் விகௌயக்கூடுமென்றெண்ணி நம்மைக் கொல்ல வந்துகொண்டிருக்கின்றனன்; இதில் சிறிதும் ஓய்யமில்லை; நீர்-சீதையை நோக்கிக்கொள்ளும்; இப்பொழுதே இப்பரதனையும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களைனவரையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்று உமக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்விக்கிறேன். இப்பொழுதே அவர்களின் உடல்களை இக்கானகத்தில் திரியும் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் இழுத்துக் கொண்டு போகும்படி செய்கிறேன் காணீர்; இவ்விடங்களையெல்லாம் குருதி வெள்ளமாக்கி விடுகிறேன் காணீர், என்று பெருமாளிடம் கத்தினனிலக்குமணன்.

க்ருஷ்ணன்:—இப்படியா பேசினாலோன்? காது கொண்டு கேட்க முடிய வில்லையே! இதைப்பெருமாள் எங்கனே பொறுத்திருந்தார்? (ராமன்)—இதற்குமேல் பெருமாள் அவளைக் கடிந்துகூறிய வார்த்தைகள் பலபலவுண்டு; அவையிருக்கட்டும். மேலே விவரித்த அபசார மொழிகள் அளவுகடந்தன்றே சென்றிருக்கின்றன, அவை ப்ராத்ருவாத்ஸல்யமுறையவன் சொல்லும் சொற்கள்லவே. இளையோன் பெருமாள் தீர்த்தில் ராஸ்லெண்ண முடையவனென்பதும், சோர்வு சோம்பலின்றி இரவும் பகலும் தொண்டு புரிபவன் என்பதும் கிடக்கட்டும். பெருமாள் இவற்றை ஒரு பொருளாக மதிப்புவரல்லரே ப்ராத்ருவாத்ஸமாகிய பரதாழ்வாணிடத்திலே இவன் ஸஹஸ்ரமான அன்பு பொருந்தியவன்ஸ்லன் என்று கொண்ட பெருமாளுக்கு இவர்டத்தில் இது பற்றிய அதிருப்தி பெரிதுமுண்டு.

க்ருஷ்ணன்:— அந்த அத்ருப்தியை இன்னமும் சிறி து விவரித்துக்கூறு. ராமன்—மேல் ஆரண்யகாணாடத்திலே ஒருநிகழ்ச்சியைக் கேள்; பெருமாளும் பிராட்டியம் இளையோனும் கோதாவரியில் ஸ்னேநாஞ் செய்யச் சிற்றஞ்சிறுகாலையில் எழுந்து செல்லும்போது குளிரின் கனத்தைப் பேசா நின்ற இளையோன் *அஸ்மிம்ஸ்து புருஷ வ்யாகர: காலே துக்கஸமந்வித; * தபச்சரதி தர்மாத்மா தவத் பக்த்யா பரத: புரே* *சேதே சீதே மஹீதலே* * அத்யந்தஸூகஸம்வருத்தஸ்ஸூகுமாரஸ்ஸாகோகித: * *கதம் ந்வபரராத்ரேஷா ஸரநு மவகாஹுதே* இத்யாதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு பரதாழ்வாணை எல்லைகடந்து புகழ்கிறுன். இந்தப் புகழ்ச்சியானது கைகேயியை நிந்திப்பதற்கு இட்ட அவதாரிகையே யொழிய வேற்றில்லை உடனே. இத்தகைய குணசாலி யான பரதனுக்கு அப்படுபாவி கைகேயியை எங்குனம் மாதாவாக வாய்த்தாளோ! என்று அவன் வையத் தொடங்கிவிட்டான்இரோயோன். அவைகேட்ட பெருள் *நடே அம்பா மத்யமா தாத! கர்வுதிவ்யா கதஞ்சந.. தாமேவேகங்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதம் குரு' என்று, 'இளையா! பேருதவி புரிந்தவளான கைகேயியை ஈஷத்தும் வையாதே; பரதாழ்வானுடைய குணங்களையே மேன்மேலும் செவிக்கினிதாகச் சொல்லப்பா!' என்றார். என்றவளவோடு நில்லாமல் மேலும் பெருமாள் பரதாழ்வாணைப்பற்றி அபரிமித மாகவாய்ப் பெருவுகின்றார். 'இளையா! நான் பித்ருவாக்ய-பரிபாலன நிரதனுகையாலே பதினுண்கு வருடம் வனவாஸம் செய்யக் கடமைப்பட்டவனுயினும், பரதாழ்வானது நன்மைகளை நினைக்குங்கால் இப்போதே புறப்பட்டுத் திரும்பி அயோத்திக்குச் செல்லவும் மதறுகின்றேன் காண்' என்று சொல்லிப் பரதனிடத்துத் தமக்குள்ள அன்றப்படிம்

ஆர்வத்தையும் கனக்கூட்டியுள்ளார். இவற்றுக்கெல்லாம் மிக மிக இணங்கவே “ந ஸர்வே ப்ராதரஸ் தாத! பவந்தி பரதோபமா:” என்றனர். இவ்வனே இளையோன் முன்னிலையிற்சொல்லுவது அவளைத் தாழ்த்தியதாகதோவென்று பெருமாள் நினைப்பவ ரல்லார். அவரவர்கள் பக்கலிலே உள்ளபடியுள்ள குணங்களை மறைத்திடாமல் வெளி யிடுவதன்றே உத்தமபுருஷலக்ஷணம். இன்னமும் விரியச்சொல்லுகிறேன் கேளாய!

உலகில் அவரவர்களுக்கு அமையும் ஏற்றம் ஒரு படிப்பட்டதன்று; பல்வேறு படிப்பட்டிருக்கும். இளைய பெருமாள்படிக்கும் பரதாழ்வான்படிக்கும் நெடுவாசியுண் டென்பது நம் ஆசாரியர்களின் கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தம். இளைய பெருமாள் சேஷந் வத்திலே ஊன்றினவர்; பரதாழ்வான் பாரதந்திரியத்திலே ஊன்றியவர். இளைய பெருமாள் சொன்னசொல் கேளாதவர்; பரதாழ்வான் சொன்னசொல் மீளாதவர். எத்த கீர்யோ மனோரதங்களை உட்கொண்டு சிந்திர சூடத்தேறப்போந்த பரதாழ்வானுக்கு ஒருமனோரதமும் ஈடேற வில்லையென்பது சொல்லவேண்டுமோ? *ஸ காமமநாப்யைவ* என்றார் வான்மீதிதாமே. அப்படியிருந்தும் *ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டः* என்றும் பேசி வைத்தார் முனிவர். மனோரத பங்கம் பெற்றவர்க்கு ஹர்ஷம் எங்கிருந்து வரும். ‘நஞ்மு டைய எந்த மனோரதம் எக்கேடு கெட்டாலும் பாரதந்திரியம் ஜீவிக்கப் பெற்றுரோமே! என்றன்றே பரதாழ்வான் ஹ்ருஷ்டனானது. இந்த ஏற்றத்தை இளைய பெருமாள் ஆசைப்படவுமில்லை. பெறவுமில்லை. பட்டாபிஷேக ஸமயத்திலுங்கூட—“ஸர்வாத்மநா பர்யநுநியோநோ யதா ந ஸளாமித்ரிருபைதி யோகம்” என்னும்படியுள்ள இளையோன் ஸ்வாதந்திரியம் கொண்டாடியிருந்தபடி. இதையெல்லாம் இளமையே தொடங்கி நன்கு அறிந்தவரன்றே பெருமாள். அதனால் அவர் பரதன்பால் வைத்திருந்த கௌரவப்ரதிபத்தியானது பரமவிலக்ஷணமன்றே. அது சொல்லுவிக்கும் வார்த்தைகள் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அபரிமிதமன்றே.

நெடுநாள் பழகின பெருமாள் சொல்லுவது நிற்க. சற்றுப்போது அநுபவித்த குறைப் பெருமாள் சொன்னவை கேளீர்;

“தாயுரை கொண்டு தாதைபுதவிய தரணிதன்னைத்
தீ விளையென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற்றேக்கிப்
போயினே யென்ற போழ்து புகழினேய் தன்மை கண்டால்
ஆயிரமிராமர் நின்கே ஓவரோ தெரியினம்மா”

“என்புகழ்கின்ற தேழையெயினனே னிரவியென்பான்
தன் புகர்க்கற்றை மற்றை யொளிகளைத் தவிர்க்குமாபோல்
மன்புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினேர் புகழ்களைல்லாம்
உன்புகழாக்கிக் கொண்டாய் உயர் குணத்துரவுத் தோளாய்பு!

என்று குகன் வியந்து புகழ்ந்தவற்றைக் கம்பர் பெருமாள் கூறிவைத்தான்.

இளையபெருமாள் தம்பி ஸ்தானத்தைவிட்டுத் தந்தை ஸ்தானத்தில் அமர்ந்தா ரென்று சிலச் சொல்லுவதும் சுவையற்றதேயோம். பஞ்சவடியில் ஆச்சரியமாகப் பர்ண

சாலையமைத்த இளையோன்பால் பெருமாளுடைய திருவள்ளத்தில் நிகரற்ற உவகை யுண்டாயிற்றென்பது உண்மை. அதனால் அவனைப் பாராட்டிப் பேச வேண்டியது அவசியமாயிற்று. உள்ளன்புடன் தொண்டு செய்வோரை உற்சாகப்படுத்துதற் பொருட் கூப் போரப் பொலியப் புகழ்வது உயர்குணத்தினர்க்கு உற்றது. அந்த முறையில் பெருமாள் “தவயா புதிரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வருத்த: பிதா மம” என்றது மிகச் சிறந்த வார்த்தை. இது கொண்டு பெருமாள் இளையோனைத் தந்தையாகக் கொண்டு விட்டாரென்னத் தகாது. ‘ஆயின் பெருமாள் சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியா? என்று ஸஹஸா கேட்டு விட வேண்டா; அஹ்ருதயோக்தியன்று. ஸஹ்ருதயோக்திதான். அதற்கு மரியாதை மீறிப் பொருள் கொள்வது பாங்கள்று. கம்பராமாயண வாஸி வதைப் படலத்திலுள்ள “அத்தா இதுகேளன ஆரியன் கூறுவ” என்னுஞ் செய்யுள் ப்ரக்ருதம் எடுத்துக் காட்டுதற்கு மிகவுரியதே; ஆனால் எந்த அம்சத்திற்கு இதனை எடுத்துக் காட்டலாமென்னல், *ந ஸர்வே ப்ராதரஸ்தாத! பவந்தி பரதோபமா: என்று யுத்தகாண்டத்தில் வாண்மீகி வாக்கினால் வெளிவந்த பரதப்ரசம்பை கிட்கிந்தா காண்டத் தில் கம்பர் வாக்கினால் வெளிவந்தது என்றும், லிபீஷணன் திறத்தில் ஸாக்ரீவ மஹாராஜூர்! கூறிய குறையையே அந்த மஹாராஜூர் திறத்திலே முன்பு இளையோன் கூறியுள்ளான், ஏன்றும் எடுத்துக்காட்ட உறுப்பாயிது. இவ்வழியின் விலகி, பெருமாள் இளையோனைத் தமக்குத் தந்தையாகக் கொண்டிருக்கும் படியை வாண்மீகி வாக்கினால் பேசுவித்தது போலவே கம்பர் வாக்கினாலும் பேசுவித்தார் காண்மின் என்பதும், முதல் நூலை வழிநூல் பின்பற்றுமழுகுக்கு எல்லையுண்டோவென்பதும் ரஸிகர்கள் மேச்சத் தக்கதாகா.

வடமொழியில் தாத! என்றது கொண்டும், தென்மொழியில் அத்தா! என்றது கொண்டும் இராமன் இளையோனைத் தந்தையாக விளித்தா ணைக்கை பாலைச் சுவைக்குச் சிறிது மொவ்வாது. இவ்வ வழுவுமைதியின்பாறப்படு மத்தனை. பகவத்கீத யில் கண்ணபிரான் அர்ஜூநனை தாத! என்று விளிப்பதைப் பலங்களில் காணலாம்; [பே-40] “ந ஹி கல்யாணக்ருத் கச்சித் தூர்க்கதிம் தாத! கச்சதி” என்றாது. இது கொண்டு கண்ணன் அர்ஜூநனைத் தந்தையாகக் கொண்டிருப்பதாய் உரை செய் வரு கூடோ? சிறிய திருமடலில் “வயிறுத்திங்காரார் புதுவார் ஜயரிவரல்லால்”, என்ற யசோதையின் வார்த்தையை யெடுத்துக்காட்டி “ஜயரென்றால் தந்தை; யசோதை கண்ணபிரானைத் தனக்குத் தந்தையாகக் கொண்டிருந்தாலென்பது இதனால் தெற்றென விளங்கும்” என்று உரை யெழுதுமா போலேயிருப்ப தொன்றுமிது.

‘ஸத்ருச: ச்வசரஸ்ய மே’, ‘யம் த்ருஷ்டவா ராகவோ நைவ வருத்தமார்ய மநுஸ்மரேத்’ என்ற பிராட்டி வசனங்களும் இளையோன் தந்தைபோலவும் தந்தைக்கு மேற்படவும் பெருமாளை உபசரிப்பவென்ற கருத்தைக் காட்டி நிற்குமத்தனை. ஸீராமாயணந் தன்னிலேயே ‘யதா யதாஹி கௌஸ்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத்பக்நி வச்ச மாத்ருவச்சோபதி விட்டதி’ என்கிற சுலோகத்தை நினைப்பட்டுகிறேனன்று முடித்தான்.

ராமக்ருஷ்ண ஸம்வாத முகத்தினுள் காட்டின ஸீராமாயணரஸ்ய ரஹஸ்யம் முற்றிற்று.

உழுவாரிகள் புதுந்த கண்ணன்.

கண்ணப்ராஹீப்பறி நாலாயிப் பாகுங்களில் சமூழிடங்களில் மூற்றுப்பு.

பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு

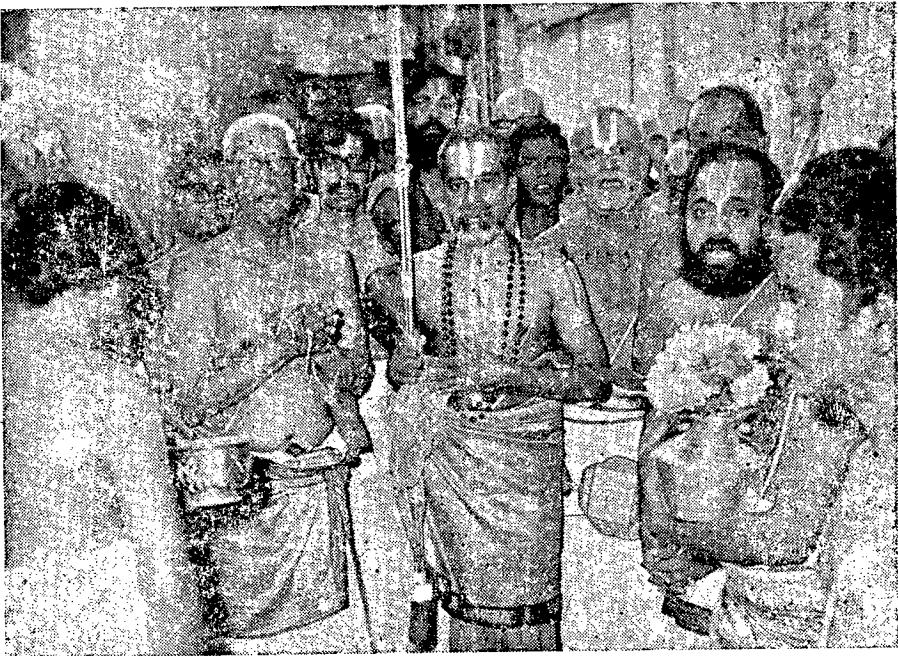
1. மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணன் (1) 2. மடயப் பொருப்படை வண்ணை ஆயிரந் தோஞும் பொழிகுநுதி பாயச்சுமற்றிய ஆழிவஸ்லான். (7) 3. திரு மதுரையுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய பைந்தாகத் தலைப் பாய்ந்தவன். (10)

பெரியாழ்வார் திருமொழி

- வண்ணமாடங்கள் சூழ் திருக்கோட்டியூர்க் கண்ணன் (1-1-1) 5 சீருடைப் பிள்ளை, திருவோணத்தான். (1-1-3) 6 ஆயர் புத்திரனல்லாத அருந்தெதய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன் மாயன் 1-1-7) 7 மத்த மாமலைதாங்கிய மைந்தன். (1-1-8) 8 கோதைக்குழலாள் அசோதைக்குப் போத்தந்த பேதைக் குழவி (1-2-1) 9 பணைத்தோளிலாயச்சி பால் பாய்ந்த கொங்கை அணைத்தார வண்டு கிடந்த பிள்ளை. (1-2-3) 10. உழந்தாள் நறுநெய் ஒரோதடாவண்ண இழந்தாள் எரிவினுல் ஈர்த்தெழில் மத்தின் பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான். (1-2-4) 11. பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு உறங்குவான் போலே கிடந்த பிள்ளை. [1-2-5] 12. மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்புடைச் சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில் அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன். [1-2-6] 13. இருங்கைம் மதகளிர்க்கின்றவளைப் பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்]1-2-7] 14. வந்த மதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து தந்தக் களிறுபோல். தானே விளையாடும் நந்தன் மதலை. [1-2-8] 15 பெருமா வரலில் பிணிப்புண்டிருந்து அங்கிருமாமருதமிறுத்த பிள்ளை. [1-2-10] 16 நாள்களோர் நாலைந்து திங்களளவிலே தாளை நிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள் கொள் வளை யெயிற்றுருயிர் வவ்வினுன். [1-2-11] 17. மைத்தடங் கண்ணி அசோதை வளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப் பிள்ளை. [1-2-12] 18 வண்டமர் பூங்குழல் ஆய்ச்சி மகனுகக் கொண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக் குட்டன். [1-2-13] 19. நோக்கியசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால் நாக்கு வழித்து நீராட்டும் நம்பி. [1-2-15] 20. வசுதேவர் தம்மகனுய் வந்து திண் கொளசுரரைத் தேய வளர்ந்தவன் [1-2-16] 21 திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற உருவு கரிய ஒளிமணி வண்ணன். [1-2-17] 22. மண்ணும் மலையும் கடலு மூலகேழு முண்ணுந் திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளை. [1-2-18] 23. முற்றிலும் தூதைத்தும் முன் கைமேல் பூவையும் சிற்றிலிமைத்துத் திரிதருவோர்களைப் பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன் [1-2-19] 24 அழகிய பைம்பொன்னின் கோல் அங்கைக் கொண்டு கழல்கள் சதங்கை கலந்தெதங்கு மார்ப்ப மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான். [1-2-20] 25. வஞ்சளையால் வந்த பேய்ச்சி முலைபுண்ட அஞ்சன வண்ணன் [1-3-10] 26. தன்முகத்துச் சுட்டிதுங்கத்துங்கத் தவழ்ந்து போய்ப் பொன்முகக் கிண்கிணி யார்ப்பப் புழுதியளாந்தவன் [1-4-1] 27. தாழியில் வெண் ஜொய்தடங்கையாரவிழுங்கிய பேழையெயிற்றெம்பிரான். [1-4-9] 29மைத்தடங்கண்ணி

యశోతాత తను మకను [1-4-10] 29 మేలు యమర్సపతిమిక్కు బెక్కున్నట్లు వరక్ కాగానును మొకమహావ కల్బొర్కార్బొమ్మియక్ కర్తృతి వరైక్కుటటయాక్ కాలికస్ కా ప్లపవన్ [1-5-2] 30 వానవర్ తామ్ మక్కిమ్ వస్సచక్తమ్రును వంగ్చ ముఖుప్పోయిను నంగ్చమతు ఉన్నటవను [1-5-4] 31 కానక వస్సిలావిను కాయుతిరక్కకర్తిక కన్నరతు కొణు టెరిపుమ్ కర్నుతిరక్కణురు [1-5-4] 32 తెనుకునుమ్ మరనుమ్ తిణుతిరులు బెంధరకణు ఎనుపవర్తామ్ మద్యిష్ చెరువతిరిష్ చెస్లుమాజును. [1-5-4] 33. మత్తణవుమ్ తయిగ్రుమ్ వార్కుమ్లు నణుమటవార్ వైవత్తణ నెయ్ కొవాలు వారి విమ్ముంక్కి ఇరుంగుకొత్త విణు మగ్రుత మున్నియి వంధువారై ఊరుకర్తినున్నట్లు ముంతియ బెంధుతిరులోను [1-5-5] 34. కానకమామ్రువిలు కాసియన్ముచ్చియిలే తూయ నుటు పయిలుమ్ సంతరణు (1-5-3) 35. తుసుకమతుకురియిను కొమ్పు పర్మితువను. 36. ఆయ మర్మిన్తు పొగువానెతిర్వంధ మస్లి అంతరమిన్ని యమ్మిత్తాటియ తాణిణుయాను. 37. నప్పినై తనుతిరుమా నసువిటై యోమువియ నసులు తిరులుటటయ నూతను. (1-5-7) 38. తప్పిన పిసుణికణిాత తనుమికు చోతిపుకత తనిబెయాగ్రుతోర్ కుటవిత తాబెయాట్ కుట్టియ వప్పణ. (1) 39. చట్టిత తయిగ్రుమ్ తటావినిలు బెంణుబెణుయ మును పట్టిక కన్నరు. (1-6-5) 40. మణునుపటపు పంగ్చవార్కకణురు తెగ్రుయితువను. (1-6-3) 41. కుమ్మిప్పలతోవ నెనునుమ్ తనునామ్మి యోటప పిసుకూటస్ చెస్లవాను. (1-7-5) 42 మక్కకునులకినిలు బెయ్తఱ్ఱియా మణిక్ కుమువి యుగువిను తక్కమామణి వణునును వాసుతోవను. (1-7-8) 43 పంగ్చవార్ తూతనుయిపు పార్తాంకు చెయ్తవను. 44 నంగ్చమిమ్ నాకంకిటింత నర్బెపాయుకుపుక్కు అంగ్చుసుపు పణుత్తినుమేలు పాయ్నితిట్టరును చెయ్త అంగ్చునా వణునును. (1-8-3) 45 నూర్మియ చాంతమ్ నమక్కిఱై. నసుకెనునుత తేర్హియవనుమ్ తిరువుటమ్పిఱ ప్రుసు ఊర్మియ కూనిణై యుసుణెబెయాటుంక ఏరువురువినును. [1-8-4] 46 కుమ్లు మణును కుమ్మక కతీర్ పోసు విణుంకి ఎమ్ముచ్చర్మమీణుటో యిగ్రున్తునుణై నోక్కుంగ్ సమ్ములుప్పెపరితుటటి తుసు చోతనుణై యమ్లు విమ్మిత్తాణు. [1-8-5] 47 ప్రుమిపు పొఱై తిర్పపాను తెరోక్క ల్పుర్ంతాణు, కాబోక్క మెనిక్ కర్నుమెప్రుంగుకణునును. [1-8-6] 48 తరణుయిలు బెంధుతార్కగ్రుటక విచయను మణిత తిణుటోగ్రుర్ంతవను. [1-9-4] 49 పొత్తాపురుషుక కవిమ్తు అతనుమెలోనుత తిత్తతిత్త పాలున్ తటావినిలు బెంణుబెణుయిమ్ మెత్తత తిరువయిగ్రుర విమ్ముంకియ అత్తణు. (1-9-7) 50 ముత్తావు కాను ముతుమణుర్ కును రైరిక కుత్తుఉవంధుటక కుమ్లాలిశెప్పాడి వాయ్తాట మరైయోర్ వణుంకి ఇమెయవ రోత్త నిన్నరుబెయిప్రిఱాను. [1-9-8] 51 కఱ్పక్కావు కర్నుతియ కాతలిక్కు ఇప్పెయా తీవునెనున్నితిరణు కావినిలు నిఱపను చెయ్తు నిలాత్తతిక్మ ముర్రాతునుయితువను. [1-9-9] 52 మెచ్కుతు చంగుకమిత్తాణు నసువెయుతు పొయ్యిక కుతిలు తోర్మ పొఱై మణునుసుకాయ్పి పత్తురు పార్తాం కైబెచ్చుయతువత్తుాణు. [2-1-1] 53 మిలుపురైతోసు మణునువురుమ్ మార్తారుమ్ మర్రుమ్ పలురు కుశియ నూర్రు వురుమ్ పట్టమ్మియిపు పార్తాణు చిలు విణుయత తిణుతోర్ మెలు మునునుణును. [2-1-2] 54 కాయునీసుకుక్క కుటమెప్రెరిక కాసియను తీయ పణుత్తినిలు చిలమ్పార్కకపు పాయ్నితాటి వోయిను కుమ్మలూతి విత్తకునుయ నిన్నర ఆయను. (2-1-3) 55 ఇగ్రుటిలు పిరంతు పోయెయై వస్సలాయా మగ్రుటైట తఖిర్పుప్రిత్తు వణుకుంచణమానాపు పుర్టియవను. 56 అంతరాణాయుసుకియి ప్రుమిప్పట్టుక కొణుట వర్టటను. [2-1-4] 57 నంతణు మణువి కుటతామపాలు చోప్పున్నట్లు తుసులిత్తుటక్కకత తుటిక్క అప్పుణుటాణు. [2-1-5] 58 తుప్పమ్ పాలుమ్ తయిగ్రుమ్ విమ్ముంకియ అప్పణు. [2-1-6] 59 అశోతాత ఇలుగ్గ

சென்னை ஸிங்கர் செடி தெரு, ரீ வேஞ்சோபாலஸ்வாமி
கோயில் நாதன திருமாணகி மண்டப வெம்ப்ரோக்ஷனம்

4-9-77ல் நடந்த மூடு வைபவத்துக்கு ஸ்ரீ பெரும்பூர் ஸ்ரீமத் பரமஹமஸ் யதீந்திர
ப்ரவண் ஸ்ரீயதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமியை உபயகார் ஸ்ரீ P. B. அனந்தாச்சாரியர்
வேதகோஷ்டயுடன் வரவேற்கும் காட்சி.

மூடு மண்டபத்தின் சுவரில் பதிக்கப்பட்ட சலவைக்கல் சாஸனத்தை மூடு ஜீயர் ஸ்வாமி
திறந்து உபயகாரருடன் மாலை மரியாதை பெற்று நிற்கும் காட்சி.

நிவேநுகோபால் ஸ்வாமி தேவஸ்தானம்

134. லிங்கிச் செட்டி தெரு. சென்னை-1.

ஷா கோயிலின் முன்பக்கம் பல காலமாகத் திறந்தவெளியாயிருந்த இடத்தில் அழகானதோர் மண்டபம் நிர்மாணிக்கப்பட்டு சென்ற 4—9—1977ம் தேதி ஞாயிறு விடியற்காலை ‘ஸம்ப்ரோக்ஷனம்’ வெகு விமரிசையாக நடந்தேறியது. ஸ்ரீமதுபயவே, சென்னை அட்வகேட் P. B. அனந்தாச்சாரியரும் அவரது நண்பர்களுள் ஒருவரான ராமநுதபுரம் திரு. T. சூசை உடையார் அவர்களும் சேர்ந்து இந்தத் திருப்பணியை பிரதியேகமாய்ச் செய்து முடித்தனர். சென்னை முத்தியாலுபேட்டை தெய்வீக சுயம் ஸேவா சங்கத்தார் (D. V. C.) நான்கு ஸம்வத்ஸரங்களாக ஷா ஸந்திதியில் பஞ்சபர்வம், வெள்ளிக்கிழமை தினங்களில் உள்புறப்பாடு கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டு வருவதாலும் அச்சங்கத்தின் தலைவராய் ஷா உபயகாரர் ஸ்ரீ R. B. அனந்தாச்சாரியர் ஸ்வாமிகள் இருந்து வருவதாலும் அதன் அங்கத்தினர் பலர் ஷா கைங்கரியத்தில் பல வித ஸேவைகள் புரிந்து ஸத்தைபெற்றுர்கள்.

ஷா ஸம்ப்ரோக்ஷன வைபவத்துக்குப் பூர்வாங்கமாக 1—9—67 வியாழன் இரவு அங்குராப்பணம், தேவதா ஆவாஹனம், ஆசார்யவரணம் முதலான கிரியை களும், அடுத்த வெள்ளி சனிக்கிழமைகளில் காலையிலும் இரவிலும் யாகம், ஹோமம், திவ்யப்ரபந்தஸேவை, சாற்றுமுறை, வேதபாராயணம்.....ஆகிய வழிபாடுகளும் கிரமப்படி நடந்தன. வெள்ளிக்கிழமை (2—9—77) ஸ்ரீ உ வே. வித்வான் வேஞ்குடி வரதாச்சார்ய ஸ்வாமி, ‘கைங்கர்யம்’ என்ற விஷயமாய்ச் சூந்யசித்து, மண்டப அமைப்பை சிலாக்கித்து கிங்கரர்களை ஊக்குவித்தார் மறுநாள் (3—9—77) ஸ்ரீ ஆண்டாள் திருக்கல்யாண உற்சவத்தை முத்தியாலுபேட்டை பஜன்கோஷ்டியார் சங்கீத பாணியில் நடத்திவைத்தார்கள். ஸ்ரீமதுபயவே பிள்ளைலோகம் பாஷ்பகாரார்ய ஸ்வாமியும் ஸ்ரீமதுபயவே காரப்பங்காடு ரங்கராஜ அய்யங்கார் ஸ்வாமியும் யாத்ருச்சிகமாக எழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செய்தது ஒரு விசேஷம்

ஸம்ப்ரோக்ஷனம் பூடிந்த பிறகு நடைபெற்ற ஸேவை சாற்றுபுறைக்கும் திரு மஞ்சன விசேஷத்துக்கும் ‘ஸ்ரீபெரும்பூதூர் பரமஹமஸ பரிவராஜக யதீந்திரப்ரவண ஸ்ரீ ஸ்ரீ எதிராஜஸ்தீயர் ஸ்வாமி’ எழுந்தருளி இருந்து கோஷ்டியை அலங்கரித்தது இந்த வைபவத்துக்கே ஒரு தனிச்சிறப்பாக அமையப்பெற்றது. அதுசமயம் ஷா ஜீயர் ஸ்வாமி நூதன மண்டபச் சுவரில் பதிக்கப்பட்ட சலவைக்கல் சிலாசாஸனத்தைத் திறந்து வைவத்து உபயகாரருத்து ஆசி வழங்கினார் ஜீயர் ஸ்வாமியை (வேத கோஷ்டியாருடன்) பூர்ணாகும்ப மரியாதையுடன் ஸந்திதிக்குள் வரவேற்பு அளித்த போதும் அவர் ஷா சிலாசாஸனத்தைத் திறந்துவைத்தபோதும் எடுத்த இரு புகைப் படங்களைப் பக்க ஏட்டில் கண்குகளிக்கவும் அன்றிரவு நடந்த பெருமாள் திருவீதிப் புறப்பாடு உற்சவம் ஷா D. V. C. சங்கத்தார் சுய ஸேவார்த்தமாய்தடத்திவைத்தனர், ஷா கைங்கரியங்கள் யாவற்றை பும் மாதகாலத்தில் செவ்வனே பூடிந்து கண்ணன் க்ருபா காடகூத்துக்கு பாத்திரர்களான பக்தர்களுக்கு நாமும் ஆசிக்கறிக்ரேம்.

இப்படிக்கு, தேவராஜஸ்யாநார்

ஸர்வே ஜூநாஸ் ஸாகிநா பவந்து.

சிங்கம். கொத்தார் கருக்குழல் கோபாலகோளி அத்தன். (2-1-7) 30 கஞ்சனை வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தினான். (2-2-3) 31 இருமலை போலெதிர்ந்த மல்லரிருவர் அங்கமெரிசெய்தான். (2-2-8) 32 பேய்ப்பால் மலையுண்ட பித்தன். (2-3-1) 33 மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கண்மாரி காத்துப் பசு நிமர மேய்த்தான். (2-3-7) 34 ஏர்விடை செற்றிளங்கன் நெறிந்திட்ட இருங்கேசன். (2-3-10) 35 சகட முதைத்திட்ட பற்பநாபன். [2-3-11] 36 முன்வஞ்சமக்ளோச் சாவப் பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரன் [2-3-12] 37 கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த கடிய சகட முதைத்து வஞ்சகப் பேய்மகள் தூஞ்ச வாய் மலைவைத்த பிரான். [4-4-4] 38 எண்ணெய்க்குடத்தைப்புருட்டி இளம்ரிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக் கண்ணனைப் புரட்டி விழித்துக் கழைகண்டு செய்யும் பிரான். [2-4-5] 39 கண்றினை வாலோலை கட்டிக் கணிகளுதீர வெறிந்து ரின்தொடர்ந் தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டாட்டி னான். [2-4-7] 40 பேயின் மலையுண்டபிள்ளை. மாயச்சகடும் மருதுமிறுத்தவன். (2-5-2) 41 திண்ணைக்கலத்துத் திரையுறிமேல் வைத்த வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவற்றங்கி டி மண்ணைவமர் பெருமான். (2-5-3) 42 பள்ளத்தில் மேடும் பறவை யுருக்கொண்டு கள்ளவசரன் வருவானைத் தான் கண்டு புள்ளிது வென்று பொதுக்கோ வாய்க்கீண்டிட்ட பிள்ளை. (2-5-4) 43 கற்றினம் மேய்த்துக் கணிக்கொரு கண்றினைப் பற்றியெறிந்த பரமன். (2-5-5) 44 கிழக்கிற் குடிமன்னர் கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு அவ்வாழியதனால் விழிக்கு மளவிலே வேரறுத்தான். (2-5-6) 45 வேலிக் கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேங்கித் தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற் புண்டு பீலித்தழையைப் பிள்ளைத்துப் பிறகிட்டுக் காவிப்பின் போவான். (2-6-1) 46 75 கறுத்திட்டெதிரி நின்ற கஞ்சனைக் கொன்றுன். பொறுத்திட்ட தெதிர்வந்த புள்ளின் வாய்க்கீண்டான். நெறித்த குழல்களை நீங்க ஏன்னேடிச் சிறுக்கன்று மேய்ப்பான். (2-6-2) 47 ஒன்றே யுரைப்பான் ஒரு சொல்லே' சொல்லுவான். பாரதங் கையெறிந்தான் (2-6-3) 48 பாதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத் தேரொன்றை யூர்ந்தான் (2-6-4) 49 பாலப் பிராயத்கே பார்த்தற்கருள் செய்த கோலப் பிரான். (2-6-5) 50 தேனிலீனய பிரான். (2-7-1) 51 மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குச் கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வான். (2-7-2) 52 புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டான். பொருகரியின் கொம்பொசித்தான். (2-7-3) 53 கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக் கால் கொடு பாய்ந்தான். தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது வருகின்ற பொன். (2-7-4) 54 குடங்களொடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வஸ்லகோ. மடங்கொள் மதியுகத்தாரை மால் செய்யவல்ல மைந்தன் (2-7-5) 55 சீமாலிகனவனேடு தோழுமைக் கொள்ளவும் வஸ்லான். சாமாறவை யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டான். (2-7-6) 56 57 கள்ளச் சகடும் மருதும் கலக்கழிய உதை செய்த பிள்ளையரசு. (2-8-1) 58 கஞ்சன் கறுக்கொண்டு வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்த கருநிறச் செம்மயிரப் பேயைப் பிடித்து முலையுண்ட பரமன் (2-8-2) 59 60 கும்பக் களிற்டகோ. கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்று. (2-8-3) 61 வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அகனேசை கேட்கும் கண்ணாபிரான். (2-9-1) 62 வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றிற்கடியனுயோடியகம்புக்கு மாற்றமும் தாரான். (2-10-2) 63 வண்டமர் மூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு விண்டோய் மரத்தான்

(1 10 2) தடம்படு தாமரைப் பொய்கை கலக்கி விடம்படு நாகத்தை வாஸ்பற்றியீர்த் துப் படம்படு பைந்தலை மேலெழுப் பாய்ந்திட்டு உடம்பையசைத்தான். (2 10 3) தேனுகனுவி செகுத்துப் பனங்களி தானெறிந்திட்ட தடம் பெருந் தோளினால் வானவர் கோன் விடவந்த மழைதடுத்து ஆனிரை காத்தான் (2 10 4) ஆய்ச்சியர்சேரி அனைதயிர் பாலுண்டு பேர்த்தவர் கண்டுபிடிக்கப் பிடியுண்டு வேய்த்தடந் தோளினால் வெண்ணெண்ய கொள்மாட்டாதங் காப்புண்டிருந்தான் (2 10 5) தள்ளித் தளர்ந்தை யிட்டிளம் பிள்ளையாய் உள்ளத்தினுள்ளே அவளையிடு நோக்கிக் கள்ளத்தினால் வந்த பேய்ச்சி முலையுயிர் துள்ளச் சுவைத்தான். (2 10 6) தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்ந்தை யிட்டு வருவான் பொன்னேய நெய்யொடு பாலமுதுண்டு ஒரு புள்ளுவன் பொய்யே தவழும் மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கொங்கை தஞ்ச வாய் வைத்த பிரான். [3 1 1] வன்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம்புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளாரு கண்ணியை வேற்றுருவஞ் செய்து வைத்த அன்பன். (3 1 2) கும்மாயத்தொடு வெண்ணெண்ய விழுங்கிக் குடத்தயிர் சாய்த்துப் பருகிப் பொய்ம்மாய மருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்தான். [3 1 3] மையார் கண் மடவாய்ச்சியர் மக்களை மையன்மை செய்து அவர்பின் போய்க் கொய்யார் பூந்துகில் பற்றித் தலிநின்று குற்றம் பலபல செய்தான். [3 1 4] 100 முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெண்யி னேடுதயிரும் விழுங்கிக் கப்பாலாயர்கள் காவிற் கொணர்ந்த கலத்தொடு சாய்த்துப் பருகி மெய்ப்பாலுண்டழு பிள்ளைகள் போல விம்மி விம்மி யழுகின்றவப்பன். [3-1-5] கரும்பார் நீள்வயல் காய்கதிர்ச் செந்நெலைக் கற்று ரை மண்டித் தின்ன விரும்பாக் கன்றெருன்று கொண்டு வீளங்களி விழுவெறிந்த பிரான். [3-1-6] சுரும்பார் மென் குழல் கண்ணியாருத்திக்குச் சூழ்வலை வைத்துத் திரிபுரம்பன் [3-1-7] சுருட்டார் மென்குழல் கண்ணியர் வந்து சுற்றுந்தொழு நின்ற சோதி. [3-1-7] பிறர் மக்களை மையன்மை செய்து தோளாலிட்டவரோடு தினோத்துச் சொல்லப் படாதன செய்தான் [3-1-8]. காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து கண்டார் கழறத்திரிய மாயன். [3-1-9] தொத்தார் பூங்குழல் கண்ணியாருத்தியபச் சோலைத் தடங்கொண்டு புக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இராநாழிகை முவேழ சென்று வின் வந்தான் [3-1-10] அஞ்சன வண்ணன். ஆயர் கோலக் கொழுந்து. [3-2-1] பற்று மஞ்சள் பூசிப் பாவை மாரோடு பாடியிஸ் சிற்றில் சிகத்தத்தைக்கும் தீவைசெய்து திரிவான் [3-2-2] நன்மணி மேகலை நங்கைமாரோடு நர்ஸ்தொறும் பொன் மணி மேனி புழுதியாடித் திரிவான் [3-2-3] 110 வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வந்தலர் தூற்றிடப் பண்ணிப்பல செய்து ஆய்ப்பாடி யெங்கும் திரிவான். [3-2-4] அவ்வவ்விடம் புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க் கணுக்கனுய்க் கொவ்வைக் கணிவாய் கொடுத்துக் கூழைமை செய் வரன் [3-2-5] மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெண்ய விழுங்கிப் போய்ப் படிறு பூல செய்து ஆய்ப் பாடி யெங்குந்திரிவான். [3-2-6] வள்ளி நுடங்கிடைமாதர் வந்தலர் தூற்றிடத் துள்ளி வினோயாடித் தோழரோடு திரிவான் [3-2-7] பண்ணிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப் பாக்கினுஸ். அசோதை யழுதூட்டி யெடுத்த இளங்கிங்கம் [3-2-8] குடையும் செருப்பும் கொடாதே கடிய வெங்கானிடைக் காலத் நோவக் கண்றின் பின் போக்கிய பிள்ளை. [3-2-9] பேடைமயிற் சாயல் பிள்ளைமனுளன் [3-2-10] பற்றுர் நடுங்க முன் பாஞ்ச சன்னியத்தை வாய்வைத்த பேரேறு (313-5) பொய்கைபுக்கு நஞ்ச

மிழ் நாகத்தினேடு பிணங்கினான். (3-3-5) கள்ளவசரன் தன்னைச் சென்று பிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெற்றதான். (3-3-7) 120 கோவலரிந்திரற்குக் காட்டிய சோறும் கறியும் தயிரும் கலந்துதன்டான். (3-3-8) அட்டுக்குவி சோற்றப் பருப்பதமும் தயிர் வாவியும் நெய்யளரும் அடங்கப் பொட்டத்துற்றி மாரிப்பகை புணர்த்த பொருமாகடல் வண்ணனான். (3-5-1) செப்பாடுடைய திருமாலவன் (3-5-3) தடங்கை விரலைந்தும் மலர் வைத்துத் தடவரை தாங்கு தாமோதரன். (3-5-7) வள்பேய் முலைபுண்டதோர் வாயிடையன். (3-5-9) வானிலாவரசு வைவகுந்தக் குட்டன் வாசுதேவன் மதுரை மன்னன் நந்தர் கோனிலாவரசு கோவலர் குட்டன் கோவிந்தன். (3-6-3) தேனுகன் பிலம்பன் காளி யனென்னுந் தீப்பப் பூடுகளடங்கவழக்கிக் கானகம்படியுலாவி யுலாவிக் குழலூதின் கருஞ் சிறுக்கன். 3 (6 4) செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகி சிறுவன் தேவர்கள் சிங்கம். (3 6 6) அருங்கலவுருவினையர் பெருமான். (3 6 10) மல்லரையட்டவன். (3 8 1) 130 சாடிறப் பரய்ந்த பெருமான். (3 8 6) நந்தகோபன் மகன் கண்ணன். (3 8 8) என்னுதன் தேவிக்கு அண்றின்பப் பூவீயா தாள் தன்னுதன் காணவே தண்டுமரத்தினை வண்ணுதப் புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட என்னுதன். [3 9 1] உருப்பிணி நங்கையத் தேரேற்றிக் கொண்டு விருப்புற்றங்கேக் விரைந் தெரிர் வந்து செருக்குற்றுன் வீரஞ்சிதையத் தலையைச் சிரைத்திட்டான். (3 9 3) பஞ்சவர் தூதனுயப் பாரதங்கை செய்து நஞ்சமிழ் நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பரய்ந்திட்டு அவன் நீண் முடியைந்திலும் நின்றுநடஞ் செய்து மீளவவனுக்கருள் செய்தவித்தகன். 3 9 7] மாயச்சக்டமுழைத்தது மருதிறுத்து ஆயர்களோடு போய் ஆநிரைகாத்து அண்வேயின் குலாதி வித்தகனுய் நின்ற ஆயர் களேறு (3-9-9) கொலையாஜைக் கொம்பு பறித்தான் (4-1-3) ஆயர்மடமகள் பின்னைக்காகி அடல்விடை யேழினையும் வீயப்பொருது வியர்த்து நின்றுன் (4 1-4) வரேறு கொவகை புருப்பிணியை வனியப் பிடித்துக் கொண்டு தேரேற்றிச் சேஜை நடிவுபோர் செய்தான். [4-1-5] 140 பொல்லா வடிவுடைப் பேய்ச்சிதுஞ்சப் புணர் முலை வாய்மநூக்க வஸ்லான். பஸ்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பெளவமெறி நுவரை எல் லாரும் குழச்சிங்காசனத்தே யிருந்தான் (4.1.6) வெள்ளைப் புரவிக்குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசை முன்பு நின்று கள்ளப்பட்டத் துணையாகிப் பாரதம் கைசெய்தான். (4.1.7) நாழிகைபோகப்படை பொருதவன் தேவகிதன் சிறுவன். ஆழிகொண்டு அன்று இரவி மறைப்பச்சயத்திரதன் தலையைப் பாழிலுருளப் படை பொருதவன். [4-1-8] ஆனயர் சூடியமைத்த விழவை அமர்தம் கோனுர்க் கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான். (4.1.9) கஞ்சன் தன் ஒருவாரண முயிருண்டவன். [4-2-5] ஏவிற்றுச் செய்வான் ஏன் ரெதிர்ந்து வந்த மல்லரைச் சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோள் சதுரன். [4-2-6] மன்னர் மறுக மைதுணன்மார்க்கொரு தேரின்மேல் முன்னங்கு நின்று மோழை பெழுவித்த வன். [4-2-7] எட்டுத் திசையுமெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் விட்டுவிளங்க வீற் றிருந்த விமலன். [4-2-10] உருப்பிணிநங்கை தன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச் சென்ற வருப்பனை யோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன். [4-3 1] கஞ்ச னும் காளியனும் களிறும் மருது மெருதும் வஞ்சனையில் மடிய வளர்ந்த மணிவன்னான்

[4-3-2] 150 மன்னுநரகன் தன்னைச் சூழ்போகிவலைத்தெறிந்து கண்ணி மகளிர் தம் மைக் கவர்ந்த கடல் வண்ணன். [4-3-3] மாவலி தன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த காவலைக் கட்டழித்த தனிக்காளை. [4-3-4] பலபல நாழுஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் தன்னை அலவலைமை தவிர்த்த வழகன். [4-3-5] பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்க மெல்லாம் ஆண்டங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன். [4-3-6] குருந்தமொன் ரெஷித்தான். (4-4-7) சாடிறப்பாய்ந்த தலைவன், தாமோதரன். [4-5-5] கண்ணுக்கினிய கருமுகில் வண்ணன். [4-5-7] செம்பெருந் தாமரைக் கண்ணன் (4-5-8) தலைப்பெய்து குழுறிச் சலம் பொதிமேகஞ் சலசல பொழிந்திடக் கண் டு மலைப்பெருங்குடையால் மறுத்தவன், மதுரைமால். (4-7-5) விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தை முறுக்கி மேலிருந்தவன் தலைசாடி மற்பொரு தெழுப் பாய்ந்தரையனை யுதைத்தமால். (4-7-7) 160 திரைபொரு கடல்சூழ் திண்மதிள் துவரை வேந்து, தன் மைத்துண்மார்க்காய் அரசினையலிய அரசினையருஞ்சுமரி* (4-7-8) மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல் வாய் மாண்டாளை ஒதுவித்த தக்கணையாவுருவுருவே கொடுத்தான். [4-8-1] பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளை களை நால்வரையும் இறைப்பொழுதில் கொண்டிருத்து கொடுத்து ஒருப்படுத்த வுறைப்பன். [4-8-2] மருமகன்றன் சந்ததியை யுயிரிமீட்டு மை த்து னன் மார் உருமகத்தே வீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தான். (4-8-3) கருஞ்சைய பொழின் மருதுவ் கதக்களிறும் பிலம்பணையும் கடியமாவும் உருஞ்சைய சகடரையும் மல்லரையு முடைய விட்டோசை கேட்டான். (4-9-3) பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி செய் யத் துவரையென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர். (4-9-5) மைத்துணன் மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து அவர்களையே மன்னராக்கி உத்தரதன் சிறுவனையு முய்யக் கொண்டவயிராளன் (4-9-6) குன்றெழுத்தா நிரைகாத்த ஆயன், கோநிரை மேய்தவன் (4-10-9) கொடுமைக் கஞ்சைக்கொன்று தன்தாதை கோத்த வன்தலை கோள் விடுத்தான் (5-1-4) குஞ்சரம் வீழுக் கொம்பொசித்தான். (5-1-5) 170 வண்ணமால் வரையே குடையாக மாரிகாத்தவன். கனிறட்ட பிரான் [5-1-9] மக்களூறுவரைக் கல்விடைமோதவிழுந்த வள்ளன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றுள். 5 0 1 தூது சென்றுள் குருபா-னடவர்க்காய் அங்கோர் பொய்ச்சுற்றம்பேசிச் சென்று பேதஞ் செய்வெத பகும் பினம்படுத்தான். 5 3 5 மைத்துணன்மார்களை வாழ் வித்து மாற்றல் நூற்றுவரைக் கெடுத்தான். 5 3 9 சென்றங்கு வாணைனையாயிரந் தோஞுந் திருச் சக்கரமதனுஸ் தென்றித் திசை திசை வீழுச்செற்றுள். 5 3 10 மருப் பொசித்தான், மல்லடர்த்தான் 5 4 7 வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன், கொழுங்குளிர் முகில்வன்னன், ஆயரேறு. 5 4 11 திருப்பாவை = கூரவேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்; ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதயிளாஞ்சிங்கம்; கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்முகத்தான். 1 மாயன்; மன்னு வடமதுரை மைந்தன்; தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவன்; ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணி விளக்கு; தாயைக் குடல் விளக்கஞ் செய்த தாமோதரன். 5 பேய் மலை நஞ்சன்டு கள்ளச்சகடம் கலக்கழியுக் காலோச்சி வெள்ளத்தரவில் துயி ஸமர்ந்த வித்து. 5 180 மாவாய் பிளந்தான்; மல்லரை மாட்டிய தேவாதி தேவன். 8 புள்ளின் வாய் கீண்டான். 13. சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன், பங்கயக்கண்

ணென். 14 வல்லாஜீ கொன்றுன்; மாற்றுரை மாற்றமிக்க வல்லான்; மாயன். 15 குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில் மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக் கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்ஜீ கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பன். 19 வள்ளஸ் பெரும் பசுக்களாற்றப் படைத்தான் மகன். 21 பொன்றச் சகடமுதைத்தான்; கன்று குணிலாவெறிந்தான். குன்று குடையா வெடுத்தான். 24 ஒருத்தி மகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனுயொளித்து வளரத் தரிக்கிலானுகித் தான் தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமால். 25 சூடாரை வெல்லுஞ் சீர்க்கோவிந்தன். 27 குறைவொன்று மில் லாத கோவிந்தன். 28 190 பெற்றம் மேய்த் துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்தவன். 29

நாச்சீயார் திருவௌழி

ஓர்கரியலற மருப்பினை யொசித்துப் புள்வாய் பிளாந்த மணிவண்ணன் (1-10) குதிகொண்டரவில் நடித்தான் (3-2) குடத்தையெடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வல்ல எங்கோ. (3-5) கோமலவாயர் கொழுந்து (3-8) கஞ்சன் வலை வைத்தவன்று காரிருளெல்லில் பிழைத்து நெஞ்சுதுக்கஞ் செய்யப்போந்தான், வஞ்சகப் பேய்ச்சி பாலுண்டமசுமையிலி (3-9) அணிவாணுதல் தேவகிமாமகன்; மிகுசீர் வசுதேவர் தங்கோமகன் (4-3) ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிடப் பூத்த நீள்சட்டப்பேறிப் புகப் பாய்ந்து வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய கூத்தன் (4-4) ஒடைமாமத யாஜீ யுதைத்தவன் (4-5) மருத முறிய நடை கற்றவன், கஞ்சனை வஞ்சனையில் செற்ற வன், திகழும் மதுரைப் பதிக்கொற்றவன் (4-6) 200 அன்றின்னுதன செய் சிசுபாலு னும் நின்ற நீள் மருதுமெருதும் புள்ளும் வென்றிவேல விறற்கஞ்சனும் வீழ முன் கொன்றவன் (4-7) ஆவலன் புடையார் தம் மனத்தன்றி மேவலன்; விரைகுழி துவரா பதிக்காவலன்; கன்று மேய்த்து விளையாடுங் கோவலன் (4-8) அணியாச்சியார் சிந்தைபுள் குழகனுர் (4-10) மதுரையார் மன்னன் (5-5) மருப்பொசித்த மாதவன் (7-1) வடமதுரையார் மன்னன்; வாசுதேவன் (7-3) செங்கட்கருமேன் யன் (7-7) கண்ணுலங்கோடித்துக் கண்ணிதனைக் கைப்பிடிப்பான் தின்னூர்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து அண்ணூந்திருக்கவே யாங்கவலைக் கைப்பிடித்த பெண்ணுளன் (11-9) கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானேர் மகன் (12-3) நீர்க்கரை நின்ற கடம்பை யேறிக் காளியனுச்சியில் நட்டம் பாய்ந்து போர்க்களமாக நிருத்தஞ் செய் தான் (12-3); 210 பத்தவிலோசனத்து வேர்த்துப் பசித்து வயிற்றைசந்து வேண்டிடி வூண்ணும்போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்வான் (12-5) கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றுன், காடுவாழ் சாதி புமாகப் பெற்றுன், பற்றியர்விடை யாப்புமுண்டான், காலிகளுய்ய மனம் தடுத்துக் கோவர்த்தனங் கொற்றக்குடையாக வேந்தி நின்றுன் (12-8) கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம் (13-1) கோலால் நிறை மேய்த்த ஆயன் (13-2) கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி (13-3) ஆயர்பாடி கவர்ந் துண்ணுங்காரேறு (13-4) தழையின் பொழில்வாய் நிறைப்பின்னே குழலாதி வரு கின்ற நெடுமால் (13-5) நந்தகோபன் மகனென்னுங் கொடிய கடியதிருமால் (13-6) கொள்ஜீ கொள்ளிக் குறும்பன், கோவர்த்தனன் (13-8), அல்லல் விளைத்த பெரு மான்; ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கு (13-10) 220 பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு; பல

தேவர்க்கோர் கீழ்க்கண்று, இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீருட்டி விட்டுக் கொண்டு விளையாடுவான் (14-1) ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் குணுங்குநாறும் குட்டேறு; கோவர்த்தனன் (14-2) மாலாய்ப் பிறந்த நம்பி; மாலேசெய்யும் மனைளன் ஏலாப் பொய்களுறரப்பான் (14-3) போர்த்த முத்தின்குப்பாயப் புகர்மால் யானைக் கண்றேபோல் வேர்த்து நின்று விளையாடுவான் (14-4) பீதகவாடை யுடைதாழுப் பெருங்கார்மேகக் கண்றேபோல் வீதியார்வரவருவான் (14-5) தருமமறியாக்குறும்பன்; தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவவட்டமழுகிய பொருத்தமிலி; உருவுகரிதாய் முகம் செய்தாய் உதய பருப்பதத்தின்மேல் விரிபுங்கதிரே போல்வான் (14-6) பொருத்த முடைய நம்பி; புறம்போலுள்ளஞ்க கரியான்; அருக்தித் தாராகணங்களால் ஆருப் பெருகு வானம்போல் விருத்தம் பெரிதாய் வருவான் (14-7) காட்டைநாடித் தேஞ்க ஞுங்களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான் (14-8) விருந்தாவனத்தான்.

யெருமாள் திருவொழி

223 மாவிளை வாய் பிளந்துகந்தமால்; வேலை வண்ணனென் கண்ணன்; வன் குன்றமேந்தி ஆவிளையன்றுயியக் கொண்ட வாய்ரேறு (1-4) ஏற்றர்த்தான் (2-3) 230 தோய்த்த தண்டயிர் வெண்ணெய் பாலுடனுண்டலும் உடன்றுயிச்சி கண்டு ஆர்த்ததோண்டை யெம்பிரான் (2-4) வன்பேய் முலையுண்டவாயன் (3-4) தாய் முலைப் பாலில் முதிருக்கத் தாபழ்ந் து தளர்ந்தடயிட்டுச்சென்று பேய்முலை வாய்வைத்து நஞ்சை புண்டான்; பித்தனென்றே பிறரேசநின்றுன் (3-4) குன்றினுல் குடைகவித்துக் கோலக்குரவை கோத்துக் குடமாடிக் கண்றினுல் விளவெறிந்து காலால் காளியன் தலை மிதித்த வென்றிசேர் பிளை. வருஞ்சமேவிய நெஞ்சடைப் பேய்ச்சி வரண்டு நார் நரம் பெழக் கரிந்துக்க நஞ்சமார் தருசுழிமுலை சவைத்து அருள் செய்து வளர்ந்தான் (7-9) கஞ்சன் நாள் கவர்கருமுகிலெந்தை (7-10) மல்லைமாநகர்க் கிரையவன் றன்னை வான் செலுத்திய மாயத்தெல்லையில் பிளை (7-11)

திருச்சந்த விருத்தம்

இட்டிடைப் பிளை கேள்வன் (13) புள்ளின் வாய் பிளந்தான் (19) பூணி பேணுமாயன் (23) நன்னிறத் தொரின் சொலேழை பிளை கேள்வன் (33) கொம்ப ராவு நுண் மருங்குலாயர் மாதர் பிளை (35) ஆடகத்த பூண்முலை யசோதையாய்ச்சி பிளை; சாடுதைத்தோர் புள்ளதாவி கள்ளதாய பேய் மகள் வீடவைத்த வெய்ய கொங்கலையபாலமுதுசெய்தான் ஆடகக்கை மாதர்வாயமுதமுண்டான் (36) காய்த்த நீள் விளங்கனி யுதிர்த்தெதிர்த்த பூங்குருந்தம் சாய்த்து மாபிளந்த கைத்தலத்த கண்ணன், ஆய்ச்சி பாலையுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணெண்யுண்டு பின்பேய்ச்சி பாலை யுண்டான் (37) கடங்கலந்த வன்கரிமருப் பொசித்து ஓர் பொய்கைவாய் வீடங்கலந்த பாம்பிள்மேல் நடம்பயின்ற நாதன், குடங்கலந்த சூத்தனைன்; கொண்டல் வண்ணன் (38) வெற்பெடுத்து மாரிகாத்த மேகவண்ணன் (39) மையரிக்கண் மாதரார் திறந்து முன் ஆஜையன்று சென்றடர்த்த மாயன் (40) ஆயனுகியாயர் மங்கைவேய தோள் விரும்பினேன் (41) ஏறு சென்றடர்த்த வீசன் (42) வெஞ்சினத்த வேழ வெண் மருப் பொசித்து உருத்தமா கஞ்சைனக் கடிந்த காலன், வஞ்சனத்து வந்த பேய்ச்சியாவி பாலுள் வாங்கினேன் (43) பொற்றற்புற்ற முற்றஸ் யானை போரெதிர்ந்து வந்ததைப்

பற்றி யுற்று மற்றதன் மருப்பொசித்த பாகன் [52] மோடியோடிலச்சையாய் சாபமெய்தி முக்கணுன் கூடுசேஜை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத்தோட வாணனுயிரம் கரங்கழித்த ஆதிமால் [53] மரங்கெட நடந்தடர்த்து மத்தயாஜை மத்தகச் சு உரங் கெடப் புடைத்தோர் கொம்பொசிச்துகந்தவு தமன்; துரங்கம் வாய்பிளாந்தான் [54] காலனேமிவக்கரன் கான்முரன் சிரமவை காலனேடுகூட விற்குனித்த விற்கை வீரன் [55] குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள் பரந்து வானகமுற வந்த வாணனீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தான் [70] வண்டுலாவு கோதை மாதர் காரணத்தினால் வெகுண்டு இண்ட வாணனீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தான்; முண்டனீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கி யோடிடக்கண்டு நாணி வாணனுக் கிரங்கினை [71] வாசியாகி நேசர்ன்றி வந்தெதிர்ந்த தேநுகன் நாசமாகி நாளுலப்ப நன்மைசேர் பனங்கனிக்கு வீசி மேல் நிமிர்ந்த தோவிலில்லை யாக்கினுன் 80 சாடுசாடுபாதன்; சலங்கலந்த பொய்கைவாய் ஆடரவின் வன்பிடர் நடம்பயின்ற நாதன் 82 பார்மிகுத்த பாரமொழிச்சுவான ருச்சனன் தேர்மிகுத்த மாய மாக்கி நின்று கொன்று வென்றிசேர் மாரதர்க்கு வான் கொடுத்தான் வையயமைவர் பாலதாம் சீர்மிகுத்ததோர் தெய்வம் 89 விடைக்குலங்களேழுடர்த்து வென்றிவேற் கண் மாதரார் கடிக்கலந்த தோள் புணர்ந்த காலியாயன் 92 தொறுக்கலந்த ஒளுமலை தொழிக்க வன்று குன்றமுன் பொறுத்தான் 103 காய்சினத்த காசிமின்னன் வக்கரன் பவுண்டிரன் கேசிதேனுகன் நாசமுற்று வீழ்நாள் கவர்ந்தான் 107.

தி ரு ம ர லை

கற்றினம் மேய்த்தவெந்த சி மழைக்கன்று வரை முனேந்தும் மைந்தன் 30 வளவெழுந்தவளமாட மதுரை மாநகரந் தன்னுள் கவளமாள் யாஜை கொன்ற கண்ணன் 45. ... ...

அ.மலனுதி பிரான்

கோவலனுய் வெண்ணெண்டுவாயன் 10.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன் 1.

— முதலாயிரம் முற்றிற்று —

(இரண்டாவதாயிரம்) பொய்திருமொழி

237 இடிகொள் வெங்குரலின விடையடர்த்தவன் [1-2-3] பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமூலையூடு உயிரை வற்றவாங்கி யுண்டவாயான் [1-3-1] காளையாகிக் கண்று மேய்த்துக் குன்றெழுத்தன்று நின்றுன் (1-3-4) பேயிடைக் கிருந்து வந்த மற்றவன் தன்பெருமூலை சுவைத்திடப் பெற்றதாயிடைக்கிருத்த ஸர்சுவ னென்று தளர்ந்திட வளர்ந்த வென் தலைவன் [1-4-5] தேரணங்கலகுல செழுங் கயற் கண்ணிதிறத்தொரு மறத்தொழில் புரிந்து பாரணங்கிமிலேறேழு முன்னடர்த்த பனி முகில் வண்ணெணம்பெருமான் [1-4-6] நண்ணார்முன் கடுத்தார்த் தெழுந்த பெருமழையைக் கல்லொன்றேந்தி இன்நிரைக்காத் தடுத்தான் [1-5-5] தாயாய் வந்த பேயுயிரும் தயிரும் விழுதுமுடனுண்ட வாயான் [1-5-6] விளங்கனி முனிந் தான் [1-5-7] கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவலெணம்பிரான்;

பொங்கு புள்ளினைவாய் பிளந்த புராணர் [1-8-1] வன்பேய்முலை பிள்ளையாயுயி ருண்ட வெந்தைபிரான் [1-8-1] நின்றமாமருதிற்று வீழ நடந்தநின்மலன், கன்ற மாரி பொழிந்திடக் கடிதாநிரைக் கிடர்நீக்குவான் சென்று குன்றமெடுத்தவன் [1-8-2] பார்த்தற்காயன்று பாரதங்கைசெய்திட்டு வென்றபரஞ்சுடர் கோத்தங் காயர் தம் பாடியில் குரலைபினைந்த நங்கோவலன் [1-8-4] உறிமேல் நறுநெய்யமுதாக வுண்டான் [1-10-4] மானேய் மடநோக்கி திறத்தெதிர் வந்த ஆனேழ் விடை செற்ற அணிவரைத் தோளன் [1-10-7] வேயினன்ன தோள் மடவார் வெண் ஜெயுண்டானிவளைன்று ஏசனின்ற எம்பெருமான் [2-2-1] பின்னேர் தூது ஆதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னூர்தூதனென நின்றுன் [2-2-3] பந்தஜீனந்த மெஸ்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால் வெந்திறலே நேழும் வென்ற வேந்தன்; வீரி புகழ்சேர் நந்தன் மைந்தனுக்கவாகும் நம்பி நம்பெருமான் [2-2-4] விற்பெருவிழுவாக கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழச் செற்றவன். பற்றலர் வீயக் கோல்கையிற் கொண்டு பார்த்தன் தன்தேர் முன்னின்றுன் [2-3-1] நந்தனுர் களிறு [2-3-2] வஞ்சனை செய்யத் தாயுருவாகி வந்த பேயலறி மண்சேர நஞ்சமர் முலையூடு உயிர் செக வண்டநாதன் [2-3-3] அந்தமில் வரையால் மழை தடுத்தான் [2-3-4] ஆயர் பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை; பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுவரை தூதுசிசன்றியங்கு மென் துணை [2-3-5] இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றுன் [2-3-6] காண்டா வன மென்பதோர் காடமரர்க் கரையனது கண்டவன் நிற்க மூண்டாரமூலன்னை முனிந்தவன். முன்னுலகம் பொறை தீர்த்தநாண்டான் [2-4-3] புலமன்னுவடம் புளை கொங்கையினான் பொறைதீர முனுள்டு வாளமரில் பலமன்னர் படச் சுடராழி யினைப் பகலோன் மறையப் பணிகொண்டணிசேர் நிலமன்னஞ்சமாயுலகாண்டவன் [2-4-4] வெண்றிகொள் வாளமரில் பாங்காக முன் ஜூவ்பொராடன்பளவிப் பதிற்றைந் திரட்டிப் படைவெந்தர் படி நீங்காச் செருவில் நினை காத்தவன் [2-4-5] புகராகுருவாகி முனிந்தவஜைப் புகழ்வீட முனிந்துயிருண்டு அசரன் நகராயின பாழ்பட நாமமெறிந்தான் [2-4-7] பரிவாய் கீண்ட சீரான். பேராஜைக் கொம்பொசித்த போரேறு, புணர் மருதமிற நடந்த பொற்குன்று [2-5-1] தொத்தார் சோலைக் காண்டவத்தைக் கணலெவிவாய்ப் பெய்வித்தான் [2-5-2] அன்று பேய்ச்சி சிடம் பருகுவித்தகன். கன்று மேய்த்து வினோயாட வீலான். வரை மீகானில் தடம்பருகு கரு முகில் [2-5-3] பேய்த்தாயை முலைபுண்ட பிள்ளை: பின்னைமருப்பிற் கருக்களிறு; பின்னைமானேக்கின் ஆய்த்தாயர் தூரிவெண்ணை யமர்ந்தகோ; குடமாடு கூத்தன்; கோதுலங்கள் தளராமஸ் குன்றமேந்திக் காத்தான் [2-5-4] திரிசகடம் பாறி வீழப் பாய்ந்தான்; தூதிற் சென்றப் பொய்யறை வாய்ப் புகப்பெய்த மல்லர் மங்கக் காய்ந்தான் [2-5-5] படுமதத்த களிற்றின் கொம்புபறித்தான் [2-5-6] 300 ஊனுகப் பேய்முலை நஞ்சஸ்ன்டான் [2-5-7] மருதிடை போனுன் [1-5-10] பஞ்சிச்சிறு கூழை புருவாகி மருவாத வஞ்சப் பெண் நஞ்சஸ்ன்ட வண்ணன்; முன் நண்ணுத கஞ்சைக் கடந்தவன் [2-5-7] வெம்பு, சினத்தடஸ் வேழம் வீழ வெண்ணமருப்பொன்று பறித்தவர் [2-8-3] மஞ்சயர் மாமணிக்குன்றமேந்தி மாமழைகாத்தவன். மாயவாஜை யஞ்ச அதன்மருப்புன்று வாங்கும் ஆயர் [2-8-4] அருவம் வெருவபுனநாள் பூம் புனல் பொய்கை புக்கான் [2-9-5] பிறை புடைவாணுதல் பின்னைதிறத்து முன்னே யொருகால் செருவில் ஹருமின் மறை புடைமால் விடையேழுடர் தான். [2-9-6].

உறியார்ந்த நறுவெண்ணெயாள் சென்றங்குண்டான், ஆய்ச்சியுரலோடார்க்கத் தறியார்ந்த கருங்களிறேபோல நின் று தடங்கண்கள் பனிமல்குந் தன்மையான் [2-10-3] இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து பரியைக்கீறி இனவிடைகளேழுடர்த்து மருதஞ்சாய்த்து வருஞ்சகடமிற வுததைத்து மஸ்லையட்டு வருஞ்சஞ்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சான்ன் [2-10-7] பாரேற் பெரும்பாரந் தீரப் பண்டு பாரதத்துத் தூதியங்கிப் பார்த்தன் செல்வத்தேரேறு சாரதியா யெதிர்ந்தார் சேஜை செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றுன் [2-10-8] ஆயர் பூங்கொடிக் கிளவிடை பொருதவன் [3-1-5] அடல் மழைக்கு நிறைகலங்கிட வரைகுடையெடுத்தவன் 3-1-8 வேஸ்கொள் கைத்தலத்தரசர் வெம்போரி னில் விசயனுக்காய் மணித்தேர் கோல் கொள் கைத்தலத் தெந்தை பெம்மான் [2-1-9] மௌவால் குழலாய்ச்சிமென் தோள் நயந்தான் [2-2-7] மாவாயினங்கம் மதியாது சீறி மழைமா மது குன்றெடுத்தாயர் தங்கள் கோவாய் நிறை மேய்த்தான் [2-2-8] வாடமருதிடைபோகி மல்லரைக் கொன்றெருக்கலித்திட்டு ஆடல் நன்மாவுடைத்தாயரா நிறைக்கன்றிடர் தீர்ப்பான் கூடிய மாமழை காத்த கூத்தன் [2-2-1] பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சன்டபிள்ளை [2-2-2] பண்டவன் வெண்ணெயுண்டானென்றுய்ச்சியர் கூடியிழிப்ப எண்டிசையோரும் வணங்க வினைமருதாடு நடந்திட்டான் [2-2-2] விளைக்கை நெடுங்கண்மடவாராய்ச்சியரஞ்சி யழைப்படத் தலைத்தலிழ் தாமரைப் பொய்கைத் தன்ன தடம்புக் கண்டர் காண முளைத்தல் வெயிற்றழல் நாகத்துச்சியில் நின்றது வாடத் தினைத் தமர் செய்துவருவான் [2-2-5] உருவக் கருங்குழலாய்ச்சி திறத்தினமால் விடை செற்றுத் தெருவில் தினைத்து வருவான் [2-2-5] மலங்கவரு மழை காப்பான் உய்யப் பருவரை தாங்கி யாநிறை காத்தான் [2-2-1] அழகாய காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழு வீதிவருவான். திகிரியினால் வாணன் தின்டோள் நேர்ந்தவன். மாகீண்டு வேழமட்ட விண்ணவர்கோன். மட்டவிழும் குழலிக்கா வானேர்காவில் மரம் கொணர்ந்தான். வரையெடுத்த தோளான். போராஜைக் கொம்பொசித்த புட்பாகன். மன்னர் தூதுவனுயவன். பின்னைதன் காதலன். தடந்தாமரைப் பொய்கை புக்கான். அரவ மதனுச்சிதன்மேல் அடிவைத்த அம்மான். முற்றுவினையார் வினையாட்டொடு காதல் வெள்ளம் விளைவித்தவெம்மான். ஆய்ச்சிமென் தோள் நயந்த விகிர்தன். மருதொடு நற்சகடமிறுத்தருஞும் தேவன். கஞ்சன் குஞ்சி பிடித்தடித்த பிரான். தேனுகனும் பூதலைதன் ஆருயிரும் செகுத்தான். காமஜெப்பயந்த கருமேனியுடையப்மான். கன்றதனுல் விளாவெறிந்து கனியுதிர்த்த காளை. குடமாடு கூத்தன். பின்னை செவ்வித் தோள் புணர்ந்துகந்த திருமால். மதயாளை கொம்பதஜைப் பறித்தெறிந்த கூத்தன். காரார்ந்த திருமேனிக் கண்ணன். காளியன் பணவரங்கில் அருந்தஞ் செய்த வும்பர் கோன். கோநிறை மேய்த்தலை காத்தவன். மல்லரைக் கொன்று கஞ்சனை யுதைத்த வன். வாணகை ஆய்பிரந்தோள்களும் துணித்தவன். பரிகீறிய வப்பன். கஞ்சைனாக் காய்ந்த காளையம்மான். வாணனுயிரநீ தோனும் துணிய ஆழிதொட்டான். ஆரும் பேணு நஞ்சன்டுகந்த பின்னை. கருமுகில்போல் திருநிறுத்தென் கண்ணன். குன்றமேந்திக் கடுமழை காத்த வெந்தை பின்னை செவ்வித் தோள் புணர்ந்த வெந்தை. பூங்குருந் தொசித்தான். புள்வாய் பிளந்தான். எருதடர்த்த வெந்தை. பல்லரச விந்து வீழப் பாரதப்போர் முடித்தான். பாகன் வீழ மதகரி மருப்பொசித்தான். காவ

ஈம் கடிதிறுத்துக் கற்பகம் கொண்டு போந்தான். குன்றுல் குளிர்மாரி தடுத்துகந்தான் கரிகொம்ப தொசித்த களிறு. கோலால் நிரை மேய்த்த கோவலர்கோ. கவளாயானை கொம்பொசித்த கண்ணன். கஞ்சன் விட்ட வெஞ்சினத்த களிறுத்த காளை. வஞ்ச மேவி வந்த பேயினுயிரையுண்ட மாயன். ஆயர் மாதர் கொங்கைபுல்கு செண்டன் கார்நிற மேகங்கலத்த தேராருநுவக் கண்ணனூர். கஞ்சனைக் காய்ந்த காளமேகத் திரு வுருவன். மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம் சாய்த்தமால். மழவிடைகள் ஏழன் நடர்த்தமால். வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன். வேந்தர்க்குத் துதாய வேந்தர். பின்னை பெறுந்தன் கோலம் பெற்றுர்: முலைகொடுத்தானுயிருண்டவன். கானுயன் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருகநந்தன் பெற்ற ஆனுயன். பேய்மாய மூலையுண்டிவ் வுலகுண்ட பெருவயிற்றன். நாமறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நம்பி. மன்னர்க்காய் முன்னம் சென்ற துதாளன். ஐவர்க்காய் அமரிழுய்த்த தேராளன் பனிகாத்தவம்மாளன். ஆனுயனுனை திரிசகடம் தளர்ந்துதிர உதைத்தவன். ஆழி யாலன்றங் காழிணயமறத்தான். பேயினூர் மூலையுண்டினை. ஆயனுயன் று குன்ற மொன்றெற்றுத்தான். வக்கரன் வாய்முன் கீண்டமாயன். கண்ணையார் குறுங்கயிற்றுல் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான். கொம்பனுப்பினை கோலங்கூடுதற் கேறு கொன்றுன். மல்லர்மாள மல்லடர்த்தமல்லன். கோதில் செங்கோல் குட்டமன்னரிடை நடந்த துதன். பின்னை பொருட்டு ஆனவென்றுன். மென்தோளாய்ச்சிக்கன்பன். மருதம் சாய்த்த நாதன். புகுவாய்நின்ற போதகம் வீழப் பெருதான். அந்தணுளன் பின்னையை அந்நான்றவித்தான். சிந்துக்கோன் வீழ விசயன் தேரூர்ந்த வீமலன். பார்த்தன் றன்தேரையூரும் தேவதேவன். இலைத்தடத்த குழலூருதி. ஆயர்மாதிரினவளை கொண்டான். கனிக்குவர் வாய்ப்பினை கேள்வன். பின்னைக்கு மணவாளன். ஓளியா வெண்ணையுண்டான். ஆப்புண்டு விம்மியழுதான். கல்லார் நீரடோன் கஞ்சனைக் காய்ந்தான். காளியன்மேல் பாய்ந்தான். விறல்வாணன் வியந்தோள்வனத்தைத் துணித்துகந்தான். ஆயர்கோவாய் நின்றுன். கற்ல மன்னர் கலங்கச்சங்கம் வாய் வைத்தான். அசோதை தன்சிங்கம். காண்டவத்தைத் தீ மூட்டிவிட்டான். கற்பகத்தை வண்துவரை நட்டான். விசயன் தேரூர்ந்தான். வகதேவர் வாழ்புதல். வளைகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல். பகல் கரந் த சுடராழிப்படையான். வரையால் நிறைமுன் காத்தபெருமான். மருவாத வினாடதானேயும் வென்றுன். குன்று குட்டயாவெடுத்த வடிகள். புள்வாய் பிளந்து புனிதன். குடமாடிய கூத்தன். ஐவர்க்கின்னருள் செய்யுமெம்பிராள். வெண்ணையுண்டுரலினிடை யாப்புண்ட தீங்கரும்பு. விளங்கனிமேல் இளங்கன்று கொண்டெறிந்த கூத்தர். நள்ளிருட்கணவந்த வெந்தை. வினடயானேட விறலாழி விசைத்தான். குன்றுல் மாரிதடுத்தவன். கஞ்சனைக் காய்ந்தான். வஞ்சனப் பேய்மூலையூடு உயிர்வாய் மடுத்துண்டான் மால்வரையேந்தும் பண்பாளன். பெற்ற தாயாலாப புண்டிருந்தழு தேங்கும் தாடாளன். கஞ்சனையஞ்ச முனிந்தான். ஆனவினடயேழும் முன்வென்றுன். தயிர் வெண்ணையுண்டுகந்த மாயோன். பேய்மூலைத்தலை நஞ்சன்டபினை. துரங்கம் படச்சீறிய தோன்றல் துரங்கம் வாய்கீண்டுகந்தான். வலையெடுத்த பெருமான். கரிவெருவ மருப்பொசித்தான். புணர்மருதமிற நடந்தான் தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தன், காமன் தன்தாதை. நந்தன் மதலை தந்தை காலிஸ் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்.

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கிளையவன் பேயினேர் உயிருள்ளட்டும் பிள்ளை. வெண்ணங்கம் வாய்வைத்த மைந்தன். காமற்பயந்தான் கருந்தாள் களிலெருன் ரூசித்தான். காலால் சகடம் பாய்ந்தான். பஞ்சவர்க்காய்த் தூது சென்றுன். கன்றுல் விளங்காயெறிந்தான் வரைகுடையெடுவிய நெடியவர் அளைவெணையீப் போதுசெய் தமரியபுனிதார். ஆனாலுமினுன்னையன். இருள் நாள் பிறந்தவம்மான் படையோலாழி தட்டபரமன் உண்ணே நஞ்சன்டுகந்தான் பஞ்சவர் பாகன் மன்னர்கள் மடிய மணி நெடுந்தின்டேருய்த்தவன். வெஞ்சினவேழும் மருப்பொசித்த வேந்தர் கோவலர்கூத்தன். கல்மாந்தேரவர்கீகாயமரிலுய்த்தான் சினவேழும் கொலையார் கொம்பு கொண்டான். ஆயனையமெந்தனூர் தூதுசென்ற மன்னனூர். குடங்கலந்தாடிக் குரவை முன் கோத்தகூத்த வெம்மடிகள். வடமாமதுறைப் பிறந்தான். கேசவநம்பி, பாரதத்துத் தேர்முன் நின்றுகாத்தவன். மாமழை நின்று காத்துகந்தான். ஆளைவாட்டியருஞும் அமர்தம்கோ. கூந்தலார் மகிழ் கோவலன். பெற்றமாளி. நந்தன் பெறப்பெற்ற நம்பி. தெருவில் தினோக்கின்ற நம்பி. விரையாதே வெண்ணெணையீபி முங்கும் விகிர்தன். வஞ்சப் பெண் நஞ்சஸ்ட கற்றுயன். பேய்ச்சி முலைபுண்டபிள்ளை நந்தன்தன் போரேறு. அளைவெண்ணெண் யுண்டாச்சியரா லாபுண்டிருந்தவன் உரலோடாப் புண்டிருந்த பெருமான். மாலை நறுங்குஞ்சிநந்தன் மகன் தெள்ளிய வாய்ச்சிறியான் நந்தன் பெற்றமதலை மன்னுகருங்களிற்றுருயிர் வல்விய மைந்தன் ஆய்ப்படவாரோடுகூடிக் குரவை பிளை கோமளாப்பிள்ளை மாவாய் கீண்ட மணிவண்ணன் மாமழை அன்று காத்தவம்மான் ஜூவர் தூதனைய்ச் சென்றமாயன். இளையாரோடும் மன்றில் குரவை பிளைந்தமால். வன்பேய் முலைவாங்கியுண்ட அவ்வாயன். மல்லொடு கஞ்சனும் துஞ்சவென்ற மணிவண்ணன். வென்றிவிடையுடன் எழுடர்த்தவடிகள். உறியார் நறுவெண்ணெண்டுகந்தார். இமையோர் தொழுதேத்திக் கைத்தாமலை குவிக்குங்கண்ணன். இனைமருதிற்று வீழநடைகற்ற தெற்றல். நந்தன் குலமதலையாயீப் வளர்ந்தான். தாழ்குழலார் வைத்த தயிருண்டான். உறியார் நறுவெண்ணெண்டுகந்தான். கண்ணரிக்குறுங்கயிற்றுல் கட்டுண்டான் கண்களிப்ப மன்றில் மரக்கால் கூத்தாடினேன். தூதனையீப் மன்னவனுல் சொல்லுண்டான். தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான். மேவாருயிருண்டமுதுண்டவர்யான். உறியார் நறுவெண்ணெணையீப் தானுகந்துண்டசிறியான். ஆன்விடையேழுன்றடர்த்தான். குன்றமெடுத்தானிறை காத்தவன்.

திரு நெடுந்தாண்டகம்

(1) கல்லெலடுத்துக் கல்மாரிகாத்தான். மல்லடர்த்து மல்லரை அன்றட்டான். மாகீண்டகைத் தலத்தென் மைந்தன். (16) கன்று மேய்த்தினிதுகந்த காளை. மன்ற மரக்கூத்தாடி மகிழ்ந்தான். வென்றசுரர்குலம் களொந்த வேந்து. (26) ஆமருவிநிறை மேய்த்த அமர்கோமான். (29) ஆயர்குலமகனுக்கரையான். குன்றமெடுத்த தோளினை.

முன்றுவதாயிரம் - இயற்பா

(முதல்திரு.) குருருவிற் பேயளவுகண்ட பெருமான். அசைவில் சீர்க்கண்ணன், அலகளவு கண்ட சீராழியான். பேய்முலை நஞ்சுஞ்சுகவுண்டான். புள்வாய்கீண்டான். மருதிடைபோயவன். பெற்றுர்த்தினகழலப் பேர்ந்தவன். கடைவெண்ணெண்டுண்டான்.

மலையால் குடைகளித்தான். மாவாய் பி ள ந் தா ன். கொலையாளைப் போர்க்கோடாசித்தான். பூங்குருந்தஞ் சாய் த் தா ன் வெண்சங்கமுதியவாய்மால் புணர் மருதினூடு போனேன். பூங்குருந்தஞ் சாய்த்தான். மால்விடையேழ் செற்றுன் சோலை குழ்குன் ரெடுத்தான். குன்றெடுத்துப் பாயும் மனமறுத்த பண்பாளன். கனிசாயக் கன்றெறிந்ததோளான் மாவாய் பிளந்தமகன் நல்லாயரேறு. ஏறேழும் வென்ற டாத்தவெந்தை கோணுகங் கொம்பொசித்தகோ சூந்தல் வாய்கீண்டான் கொங் கை நஞ்சன்டான் விளாவின்காய் கன்றினுல் வீழ்த்தவன் (3. தீடு.) வக்கரளைக் கொண் ருன். விழுதுண்ட வாயான். மால்விடையேழ் செற்றுன். பேய்ச்சிபாலுண்டபிரான் பேய்ச்சிபாலுண்ட பெருமான் தெருளாமொழியான் குருந்தொசித்த கோபாலகன் கஞ் சைக்கடந்தான் குன்றம் குடையாக ஆகாத்த கோ துரகவாய் கீண்டான் முற்றல் முரி யேற்றின் முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தான் அருவரையால் ஆனினரைகள் காத்தான் அணிமருதம் சாய்த்தான் கற்றுக்குணிலை விளங் கனிக்குக் கொண்டெறிந்தான் வெற்றிப்பணிலம் வாய்வைத் துகந்தான் கரியுருவம் கொம்பொசித்தான் விளங் கனிக்குக் கன்றெறிந்தான் மற்பொன்ற நீண்ட தோள்மால் குழக்கன்று கொண் டெறிந்தான் குடநயந்த சூத்தன் வெங்கொங்கையுண்டான் முரனேள் வலஞ் சுழிந்த மொய்ம்பன் பின்னைக்காய் ஏற்றுயிரையட்டான் தீங்குழல்வாய் வைத்தான் மண்ணுண்டும் பேய்ச்சி முலையுண்டு மாற்றுதான் கண்ணிக் கயிற்றினுல் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தான் வாணன் தோள் செற்றுன் துரகத்தை வாய் பிளந்தான் (நான் தீரு.) வெங்கதிரோன்மாயத் தேராழியால்மறைத்தார் சினப்போர்ச்சு வேதனைப்புகழந்தான் புலைக்கால் விடமுண்ட வேந்தன் பெருங்குருந்தம் சாய்த்தவன் (தீடுவி.) முனி வஞ்சப் பேய்ச்சி முலை சுவைத்தான் மாண்குன்றமேந்தி ஆய்ச்சிவன்தாம்புகளால் புடைக்க அலைந்தான். உ. விளை மேய்க்கும் வல்லாயன் சுருங்குறி வெண்ணேயு தொடுவுண்ட கள்வன். (பொரிய தீடு.) ஐவரையேகாத்தான் தாமோதரனுர் வெங் கோட்டேறேழுடனே கொன்றுன் மாவாய் பிளந்தார் மாயவள் நஞ்குண்பாவித்துண்டான். கன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார். உ ரு மா று மாயவர் புள்ளின்வாய் கீண்டான். குன்று குடையாக ஆ கா த் த கோவலனூர். ஆழியங்கைப்பேராயன். மல்லர்நாள்வல்வினன் கைகலந்த வாழியான். (சி நிறுயடி) ஆராவயிற்றனேடாற் றுதான் வெங்கோவியல் நாகத்தைச் சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான் பேராமருதிறுத்தான் ஓராஜை கொம்பொச்சத்த சீரான் (பெரிய ய) பின்னைமனுளைன் பேயலற புலை யுண்டபிள்ளை மன்னர் பெருஞ்சவைபுள் வாள் வேந்தர் துதன்.

நான்காவ தாயிரம் - திருவாய்மொழி

(1) களவேழ் வெண்ணேய தொடுவுண்டகள்வன் வல்லானுயர் தலைவற் இளவேறேழும் தமுவியவெந்தை விடப்பாலமுதா அழுது செய்திட்ட மாயன் எங்களாயர் கொழுந்து இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவே செய்துவிழிக்கும் பிரான் வெட்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் வெற்பையொன்றெடுத்தொற்க மின்றியே நிற்கு மம்மான் வைகலும் வெண்ணேய கைகலந்துண்டான் ஏழ்விடை கொண்டான் வேழ மாநுப்பை யொசித்தான் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரான் (க) உருஞருஞ் சுகடமுதைத்த பெருமானுர் கோபால கோளரியேறு காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான். கார்முகிலென் கண்ணன் உறிக்கொண்ட வெண்ணேய பாலோளித்துண்ணலு.

மம்மான். விறல்வாணையிரந்தோள் துணித்தார். விறல்கஞ்சகீன வஞ்சகீன செய்தார். காரார்கருமுகில் போலென்னம்மான். குடக்கூத்தவம்மான். வரரணத்தை மருப் பொசித்த பிரான் காமளைப் பயந்தான் கார்முகில்போல் வண்ணனென் கண்ணன் கையார்சக்கரக் கண்ணபிரான் அழக்கொடியட்டான் வாணை யாயிரந்தோள் துணித்த புள்வல்லான் மாமருதினிடை போயவெம்பெருந்தகை வேயின்மலிபுறர் தோனிபின்னைக்கு மனுளன் வைத்திகன் பிள்ளைகளையுடலொடுங்கொண்டு கொடுத்த வன் துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் கடிசேர் துழாய் முடிக்கண்ணன் பஜைத்தான் மதகளிற்டவன் ஆய்ச்சியர் தம்மொடும் கொல்லைமை செய்துகுரவை பிஜைந்தவர் எருதேழ்தழீஇக்கோளியார் கோவலனூர் குடக்கூத்தனூர் கோவைவாயாள்பொருட்டு ஏற்றினெனருத்தமிறுத்தான் குலநல்யாளை மருப்பொசித்தான் மாயப்பேயிர் மாய்த்த வாயமாயன் கண்ணனெனம்பிரான் காலசக்கரத்தான் பேய்ச்சி முலைசாலைவத்தான் வல்விளை தீர்க்குங்கண்ணன் வெம்மாபிளந்தான் குன்றமொன்றுல் மழைகாத்த பிரான் குடமாடி மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனூர் கவளக்கடாக்களிற்ட பிரான் வண்துவராபதி மன்னன் கடையாவின் கழிகோல்லைகச் சுறையினூர் நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத் தொருமூர்த்தி தயிர் வெண்ணெயுண்டான் ஊர்ந்த சகடமுதைத்த பாதத்தன் பேய்முலைசார்ந்து சுவைத்த செவ்வாயன் காரமர் மேனி நங்கண்ணன் வண்துவராபதி மன்னன் மணிவன்னை வாசுதேவன் காவிசேர் வண்ணனெங் கண்ணன். காரன் மேனிநங்கண்ணன் கைவந்த சக்கரத்தென் கண்ணன். குலவாயர் கொழுந்துக்குக் கேள்வன் மாறு சேர்ப்படை நூற்றுவர்மங்க நீறுசெய்த வெந்தை. கைதவங்கள் செய்யுங்கருமேனியம்மான். புள்ளின்வாய்பிளந்தான் மருதினை போயினூன். எருதேழுடர்த்த வென்கள் மாயவன். பேய்ச்சிமுலை யூடவளையுயிருண்டான். ஆயர்குலத்தை வீடுப்பத் தோன்றிய கருமாணிக்கச்சடர் வெண்ணெய்வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டமுகூத்தவப்பன் துரங்கம் வாய்பிளந்தான். நாடுடை மன்னர்க்குத் தூதுசெல்நும்பி. சாயக்குருந்தமொசித்த தமியன். மாயச்சகட முதைத்த மனுளன் பேயைப் பின்மப்படப் பாலுண்டபிரான். மற்பொரு தோனுடை மாயப்பிரான் ஆடியமாநெடுந் தேர்ப்படை நீறெழுச்செற்றபிரான். மாவை வல்வாய் பிளந்த மதுகுதன். கார்த்திரன் மாமுகில்போல் கண்ணன். சகட வசரருடல் வேறுப்பிளந்து வீயத்திருக்காலாண்டபெருமான். கொடுவல்லசுரர் குலமெல்லாஞ் சீரு வெறி புந்திருநேமி வலவன். புணரேய நின்ற மரமிரண்டின் நடுவேபோன முதல்வன் அடலாழியேந்தியசரர் வன்குலம் வேர்மருங்கறுத்தான். உட்குடையசரருயி ரெல்லா முண்டவொருவன். குன்றேந்திக் கோநிரைகாத்தவன். ஆய்மகளன்பன். முழுங்கு சங்கக்கையன். கணிந்த விளாவுக்குக் கண்றெறிந்த கண்ணபிரான். ஆழியங்கையன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தன். குன்றமெடுத்தாநிரை மேய்த்தவை காத்த வெங்கூத்தன் ஆயர்குலத்தீற்றினம் பிள்ளை. ஆழியங் கண்ண பிரான் ஈட்டிய வெண்ணெயுண்டான். சித்திரத் தேர்வலவன் திருச்சக்கரத்தான். கள்ளவிழ் தாமரைக் கட்கண்ணன். துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணன் என்னையாளுங் கண்ணன் உருப்பினை நங்கையனி நெடுந்தோள் புணர்ந்தான். வாணையாயிரந் தோள் துணித்தான். எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச் சிறுவன் அசோததக்கடுத்த பேரின்பக் குலவிளங்களிறு. பின்னைதோன் மணந்த பேராயன்.

அசுரர்வன்கையார்வன் கூற்றும். கோதில் புகழுக்கண்ணன். கருசனைத் தகர்த்த சீர்கொள்சிற்றுயன். நல்தேர்த்தனிப்பாகன். உத்தர மதுரைப் பிறந்தமாயன். பாரதம் பொருதமாயன். புகழும் பொருப்படையேந்திப் போர்புக்கசுரரைப் பொன்று வித்தான். மல்லலஞ் செல்வக்கண்ணன். புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட பொன் னுழிக்கை யென்னம்மான். ஜூங்கணை வேள்தாதை. மல்லைமுதுரீர் வடமதுரைப் பிறந்தவன். எங்கள் பெற்றத்தாயன். தாதுசேர்தோள் கண்ணன். மண்ணன் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான். மதை முக்கன் று குன்றமெடுத்தா நிரைகாத்தான். தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணன். ஆரூமதயானோயடர்த் தவன். என்னுயிர்க் கண்ணபிரான். வித்தகன் கோவிந்தன். கருவளர் மேனிநங் கண்ணன். கடியனுயக் கருசனைக் கொன்று விரான். வடிவேல் தடங்கண் மடப் பின்னை மனுளன். வாளேய் தடங்கண் மடப்பின்னை மனுளன் எம் கோவலூர் கோ இகலிடத்தசரர்கள் கூற்றும். காரோக்கு மேனிநங்கண்ணன். மடப்பின்னைதன் கேள்வன். குதற்று வல்லசுரர்கள் கூற்றும். அசுரரைத் துணிக்கும் வல்லரட்டன் காமனைப் பயந்த காளை. செங்கணிவாயெங்களாயர் தேவு. வாள் கெண்டையொண் கண்மடப் பின்னைதன் கேள்வன். கைச்சக்கரத்தண்ணல். மெய்போலும் பொய்வல் வன். பாழியந்தோலால் வரையெடுத்தான். வாரணாந் தொலைத்த காரணன். பேயார் முலைபுண்ட வாயான். மன்னஞ்சப் பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காய்ப் படை தொட்டான். கொளையாளை மருப்பொசித்தான். ... ... *

ஆழ்வார்கள் புகழுந்த கண்ணன் திருவடிகளே சரணம்.

க டி த ஸி (மதுரை)

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி திருவடியினைகளில் அடியேன் ரங்சராஜன் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து விழ்ஞாபனாம். ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ புகங்களையும், ஸ்ரீ ராமாநுஜனையும் (352) சேவித்துக்கொண்டேன் ஸபையின் வார்ஷிக மஹோத்ஸவத்துக்கு ஸ்ரீ ராமாநுஜன்-மங்களாசாஸனக் கட்டுரை' மகுடமாய் அணிசெய்தது. 4, 5 இருநாள் நிசழ்ச்சிகள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன. 4-10-77 செவ்வாய்க்கிழமை மாலை மேண்டுளில் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபையின் துணைத்தலைவரான ஸ்ரீமான் அழகர்சாமி நாடியுடு அவர்களுக்குச் சபையின்மூலம் பாராட்டுவிழா இனிதே நடந்தது. இவ்விழா புத்துரீ வக்கீல் ஸ்வாமி ஸ்ரீ உ. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் தலைமையில்நடந்தது. ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி 'ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கடலம்' என்ற தலைப்பில் உபந்யஸித்தார். திருநாங்கூர் பிரதிவாதி பயங்கரம் K. ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார் ஸ்வாமி 'எம்பெருமானுரைவைவும்' பற்றி உரையாற்றினார். மறுநாள் ஆண்டுவிழா அன்று ஸ்ரீ உ. வே. P. B. K. ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியார் ஸ்வாமி தலைமை வகித்தார். ஸ்ரீ உ. வே. அபிஷேகாச்சாரியார் ஸ்வாமி 'ஸ்ரீ ராமாநுஜன்' மங்களாசாஸனக் கட்டுரையை முற்றி வூம் வாசித்து விரிவுறருயுமாற்றினார். புத்துரீ வக்கீல் ஸ்வாமியின் இனிமையான உபந்யஸம் ஈடைபெற்றது. ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 352 எல்லாருக்கும் விநியோகிக்கப் பட்டது. தேவரீர் எழுந்தருளாதகுறை ஒருவாறு தீர்ந்தது. மற்ற வசேஷங்களைப் பிறகு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தாளன், R. ரங்கராஜன், M.A.,

ஸ்ரீரஸ்து.

எம்பெருமானு ஆதிசேஷாவதாரர்

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் மஹாமஹிமோபாத்யாய
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ வைகுண்டநாத ஸ்தோத்ரபத்யமான * ஸவ்யம் பாதம் ப்ரஸார்ய * என்கிற சுலோகத்தில் * நாகபோகே நிதாய * என்றாலெட்டத்தல் எம்பெருமானுடைய சேஷாவதாரத்வத்தை அந்தரங்காரத்தமாகப் பெரியார் அநுஸங்திப்பதுண்டாதலால் அந்த அவதார ரஹஸ்யம் சிறிது விவரிக்கப்படுகிறது.

இராமானுச நூற்றாந்தாதியில் (33) * அடையார்கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் * என்னும் பாசுரம் எம்பெருமானுரைப் பஞ்சாயத்தங்களின் திருவவதாரமாகச் சொல்லிற்றேயன்றி ஆதிசேஷாவதாரமாகச் சொல்லிற்றல்லை. அப்பாசுரத்தை யடியொற்றி ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் * ப்ரதயங் வீமதேஷா தீஷ்ணபாவம் * என்கிற சுலோகத்தில் * வங்குதே பஞ்சப்ராயுதைர் மூராரே: * என்று பஞ்சாயதார பூதரென்றார். அதிலேயே * விஷ்வக்ளேநோ யதிபதிரபூக் வேதரஸாரஸ் தரிதண்ட: * என்று விஷ்வக்ளேநாவதார பூதரென்றும் ஸாதித்துள்ளார். ஆதிசேஷாவதாரபூத ரெங்பதற்கு ப்ரமாண மென்னென்று பலர் உணரவிரும்புவர்கள். அன்னவர்கட்டு உணர்த்துகின்றோம்.

ஆசாரியர்களைப்பற்றி அவதரிக்கும் நூல்கள் ஸ்தோத்ர க்ரங்தங்களென்றும் சரித்திர க்ரங்தங்களென்றும் இருவகைப்படும். ஸ்தோத்ர க்ரங்தங்களில் பெரும்பாலும் உத்ப்ரேக்ஷக்கள் மிக்கிருக்கும். சரித்திர நூல்களைக்கொண்டுதான். அவதாரத்துவத்தை நிரணயிக்கலாகும்.

திருமலை அனந்தாழ்வா னருளிச்செய்த ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதிஹாஸமாகீயில்— “சரியைபதி: நிஜாந்தரங்கங்கரம் தல்படிதம் அந்தம் தரணீதலே அவதீர்ய.....” இத்யாதி ஸ்ரீஸ்லாக்திகள் சரித்திரங்கூரும்வகையில் ஏதன் முதலாக அவதரித்தவை. இவற்றின் பொருளாவது—எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி, ‘நீ விலவுலகத்திற்குச் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் உய்விக்கக்கடவை’ என்று நியமித்தருள். அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட ஆதிசேஷன் அப்படியே பீங்கள் வாண்டில் சித்திரைத் திருவாதிரையில் கேசவஸோமயாஜீகஞ்குப் புதல்வனகைப் பிறந்தருளினன் என்பதாம்.

ஸ்வாமியின் ஸமகாலத்தவரான வடுக நம்பியும் தாம் பணித்த சுலோக ரூபமான யதிராஜவைபவத்தில் “வேதாந்த சீத்தாந்தஸமரத்தாய பாஹ்யாந்தர ப்ராந்த மதா பநுத்தயை, சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வதேவயாம் தேஜோங்கி: கச்சிதிஹாவிராளீத்.”

என்றார்களிலித்தாந்த ஸ்தாபனார்த்தமாகவும், தீயமதங்களைத் தொலைப் பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வா னுடைய அம்சஷுதராய் தேஜோநிதியான ஒரு மஹான் கேசவலோமயாஜி களின் தேவியாரிடத்தில் திருவவதரித்தார் என்றவாறு.]

எம்பெருமானுரையல்லது தேவு மற்றறியாதவரும் மஹாகவிச்சேஷ்டருமான கருடவாஹநபண்டிதர்தாமியற்றிய திவ்யஸ்தரி சரித மஹாகாவ்யத்தில்—

“பெளஜங்கம் வடிபவஹாய சேஷ்போகி
யத்ரூபம் த்ரிபுவன வந்திதம் ஜகாம”

[திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டெராழித்து மூவலகும் போற்றும் இராமா னுச முனியுருவத்தை யெய்தினான்] என்றுரைத்தனர்.

அக்காலத்தில் அரசனது புதல்வியை நலிந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை யோட்டுவதற்காக யாதவப்ரகாசன் தனது வித்யார்த்தி மண்டலத்தோடுகூட ராஜக்ரஹம் சென்று ஏதோ மந்திரிக்க, அப்போது அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை சொன்ன வார்த்தையை இந்த திவ்யஸ்தரி சரிதகாரர்,

“த்ரஸ்தோஹம் தவ ஸவிதோஹி தாதமுஷ்மாத்
சேஷாம்சாத் புவமஹிதும் க்ருதாவதாராத்.”

என்று ச்லோகமாக்கியுள்ளார். “ஓ யாதவரே! உமக்கு கான் அஞ்சமாட்டேன்; உமது அருகே யிருப்பவரும் இம்மாங்கிலத்தைக் காத்திருள ஆதிசேஷாம்சமாக அவதரித்தவருமான இந்த மஹானிடத்தில் நானஞ்சுகின்றேன்” என்றதாயிற்று.

இங்கனே அளவுகடந்த ப்ரமாணங்கள் உள்ளன.

“அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் வக்ஷ்மனாஸ்து தக:பரம்,
பலபத்ரஸ் த்ருதியஸ்து கலெள ராமா நுஜஸ் ஸ்ம்ருத:.”

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம்.

தொண்டழுத் விசேஷத்தைப்பற்றி

(மேல்கோட்டை) திருநாராயணபுர ப்ராந்தத்தில் எம் பெருமானுர் காலம் தொடங்கி ஸப்ரஸித்தமான தொண்டனூரில் 2—10—77 நன்னாளில் மிகப்பெரிய விஶேஷகோஷ்டி நடைபெறப் போகிறதென்பது முன்னமே நாடு நகரமும் பரவியிருந்தது. பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியிருந்தது. இன்று (4—10—77ல்) ஸ்ரீமதுபயவே தது. பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியிருந்தது. அனந்தாண்பிள்ளை. திருவேங்கடாசாரியர் T. A. T. ஸ்வாமி (மைஸாப்டூர். திருமலை. அனந்தாண்பிள்ளை). திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி அடியேனுக்கு கிருபை செய்தருளின ஸ்ரீமுகத்தினுஸ் அவ்விடத்தில் நிகழ்ந்த விசேஷங்களைச் சுருக்கமாக அறிந்து பரமானந்தமடைந்தேன்.

அந்த ஸ்ரீ முகமே இதன்கீழ் வெளியிடப்படுகிறது;—

.....தாஸஸ்ய விழ்ஞாபனம். உபயகுசலம். அடியேன் 1—10—77ல் தொண்ட னூர்க்குப் புறப்பட்டுப்போய் இன்று. (4—10—77ல்) திரும்பி விடைகொண்டேன். தேவீருடைய திருமேனியின் அசக்தியை நோக்கியே மறுபடியும் விடைகொண்டு நிர்ப்பந்தப்படுத்தாமல் புறப்பட்டுப்போனேன். ஸ்ரீ உவே. T. N. C. ஸ்வாமி அதிவிமரி சையாக நடத்திவைத்தார். சமார் 2000 திருநாமங்களும், இதர ஜனங்கள் 8000த் திற்கும் மேலாகவே குழுமியிருந்தபடி. ஆறுவேளைகளில் திவ்யப்ரபந்ந ஸேவை நடந்து, ஞாயிறு காலை சாத்துமுறையும், பதினைஞ்கு திவ்ய தேசங்களிலிருந்து கமிஷன் உத்தரவுபடி திருப்புவட்ட பிதாம்பரப்ரளாதங்களும் வந்து சேர்ந்து சாத்தப்பட்டனர் உத்தரவுபடி திருப்புவட்ட பிதாம்பரப்ரளாதங்களும் வந்து சேர்ந்து சாத்தப்பட்டது. திருமலையிலிருந்து ஸ்ரீ அன்றாவடன் பேசி நஸ்லபீதாம்பரமொன்று கிடைக்கப்பட்டது. திருமலையிலிருந்து ஸ்ரீ மத்பரகால ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீமத்யதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் மைஸ்லர் பெற்றது. ஸ்ரீமத்பரகால ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீமத்யதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் முதலானுர் ப்ராந்தவித்வான்கள், ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாஸாகம் ஸ்வாமி, கோயில் பூவராஹஸ்வாமி முதலானுர் கலந்துகொண்டார்கள் ஸதஸ்ஸில் *ஸவ்யம்பாதம் ப்ரஸார்யபடியும், தேவீருடைய விவரணை மும் ஸ்ரீபூவராஹஸ் ஸ்வாமியின் விளக்கத்துடன் 500 பிரதிகள் விநியோகிக்க எழுந்தருள்வதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தவர்கள், திருக்பட்டன. தேவீர் எழுந்தருள்வதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தவர்கள், திருமேனிக்கு ஏற்படும் சிரமத்தை அடியேன் விளக்கிக் கூறினபிறகே சாந்தியடைந்தனர்.

இப்படிக்கு.

தி. அ. திருவேந்தூர்சாமி.

P. B. A. அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்;— மேலே குறித்த தொண்டனார் விசேஷத்தில் அடியேனுக்கு நிர்ப்பந்தமான அழைப்பு கிடைத்திருந்தும், அடியேனும் தொண்டனார் விடைகொள்ளக் குதுவற்றங்கொண்டிருந்தும் ப்ராப்தமாகாதது பெருங் குறையே. பீ. உ.வே. N. C. நரலிம்ஹாசாரியர் இதம்பரமாக நேரில்வந்திருந்து குறையே.